

Οι Ελληνικοί Μύθοι ξανάρχονται: Η αλήθεια είναι ότι στην ιστορία του παγκόσμιου κινηματογράφου, ως **του Σωτήρη Ζήκου** τέχνη μαζικού θεάματος (με αναπαραστατικούς μηχανισμούς σε επίπεδα υπερπαραγωγής) οι αρχαίοι ελληνικοί μύθοι δεν έτυχαν ιδιαίτερης προσοχής, αν εξαιρέσει κανείς τις κακοχωνεμένες και ψευδομυθολογικές παραγωγές rerun του '60 από την Τσινετσιτά. Κάτι που συνέβη, κατά καιρούς, με τους εβραϊκούς και χριστιανικούς μύθους και κοντά σ' αυτούς με τους μύθους την ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, για να μην αναφερθούμε στη νεώτερη μυθολογία του γουέστερν. Ο σημαντικότερος λόγος ήταν ότι η ελληνική μυθολογία, με βάση τα σωζόμενα ομηρικά έπη και τις τραγωδίες, αποτέλεσαν στην ευρωπαϊκή Αναγέννηση μέρος του corpus μιας λόγιας παιδείας που λειτούργησε για αιώνες ως υψηλή πηγή έμπνευσης και αναφοράς για τη λογοτεχνία, τη ζωγραφική, το θέατρο, όπως βέβαια και για τις παραστάσεις αρχαίου δράματος. Υπό το βάρος αυτής της παράδοσης, η βιομηχανία μαζικής ψυχαγωγίας του σινεμά προτίμησε να στραφεί συστηματικά προς άλλες πιο "λαϊκές" μυθολογίες. Αντίθετα την παράδοση αυτή συνέχισαν, έστω και ερευνητικά και περιστασιακά, κάποιοι σημαντικοί δημιουργοί της νεώτερης τέχνης του κινηματογράφου, όπως ο Κοκτώ, ο Παζολίνι, ο Γιάντσο, ο Ντασέν, ο Βισκόντι, ο Γκοντάρ, ο Χίτσκοκ, ο Ριπστάιν και οι σημαντικότεροι έλληνες σκηνοθέτες, όπως ο Κούνδουρος, ο Τζαβέλλας, ο Κακογιάννης, ο Νικοηαΐδης, η Λιάππα, ο Gregory Markopoulos, ο Αγγελόπουλος. Είτε δια της έμμεσης αναφοράς είτε δια της πιστής μεταφοράς ή της εκσυγχρονισμένης εκδοχής ενός αρχαίου μύθου. Με ταινίες τους που για πρώτη φορά εντάσσονται σ' ένα ενιαίο πρόγραμμα με κοινό ορίζοντα αναφοράς τους αρχαίους ελληνικούς μύθους. Ένα πρόγραμμα που ξεκινάει το ταξίδι του, εδώ και στο εξωτερικό, στην πιο κατάλληλη ίσως συγκυρία: τώρα που έρχονται οι μεγάλες θεαματικές παραγωγές (δύο *Μεγαλέξανδροι*, μία *Τροία* και μια *Οδύσσεια*) με σκοπό να κατακτήσουν το ευρύ κοινό και θέμα την αρχαία ελληνική ιστορία και μυθολογία. Να μια ευκαιρία, για μια συν-κριτική αντιπαράθεση με επιλογές από την ιστορία και τους μύθους του ίδιου του σινεμά.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2003 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 133

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
RENAULT

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Σινεμυθολογία: Οι ταινίες, από 31 Οκτωβρίου έως 13 Νοεμβρίου στο Ολύμπιον

7 Σινεμυθολογία: 15 κινηματογραφημένες παραστάσεις αρχαίου δράματος, από 3 έως 10 Νοεμβρίου στο Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

8 Οι 3 ταινίες του Bergman: Άγριες Φράουλες, Περσάνα και Κραυγές και ψιθυροί, και οι κυριακάτικες παιδικές προβολές του ΣΙΝΕΑΚ

9 Σε πρώτη προβολή: Η παίνα του François Ozon και συνέντευξη του σκηνοθέτη στο Πρόσωπο του Μήνα

10 Το σινεμά παίζει μπάλα στο Planet Cinema και Προσεχώς τον Νοέμβρη στις Εικόνες & Ιστορίες

11 16ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ του Άμστερνταμ στα Φεστιβάλ του Κόσμου και CineNews απ' όλαν τον κόσμο

ΣΙΝΕΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 7-10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2003

ΑΣ ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Αποθήκη Δ, Λιμάνι

Για Πληροφορίες
σχετικά με το πρόγραμμα προβολής
των ταινιών και των συζητήσεων
επικοινωνήστε στο τηλέφωνο:
210 - 68.89.288.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Υπό την Αιγίδα

Διοργανωθείς

Αποκλειστικός Χορηγός

Με τη Συνεργασία

Χορηγοί Επικοινωνίας

Ελληνικό Πρόγραμμα
κατά του
Κοινωνικού Στίγματος
των Ψυχικών Διαταραχών

JANSSEN-CILAG
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ Α.Ε.Β.Ε.

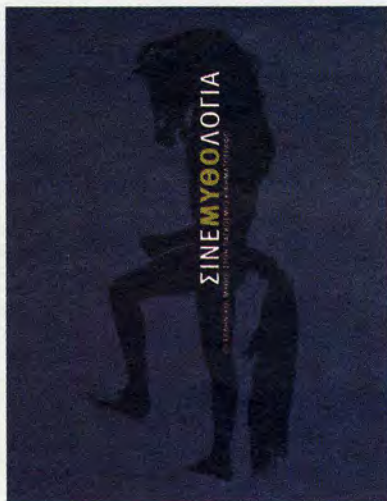

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ • ΕΡΤ3

ΣΙΝΕΜΥΘΟΛΟΓΙΑ: Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Με την ευκαιρία του κινηματογραφικού αφιερώματος «ΣΙΝΕΜΥΘΟΛΟΓΙΑ: Οι ελληνικοί μύθοι στον Παγκόσμιο Κινηματογράφο», το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης επιμελήθηκε την έκδοση ενός πολυτελούς καταλόγου. Ο κατάλογος χωρίζεται σε θεματικές ενότητες αντίστοιχες με τα επιμέρους μέρη του αφιερώματος (κινηματογραφικές ταινίες, κινηματογραφημένες παραστάσεις αρχαίου δράματος, σύγχρονος χορός και video dance). Περιλαμβάνει κριτικά κείμενα, συνόψεις ταινιών, πλήρη ζενερίκ και πλούσιο φωτογραφικό υλικό.

Καθώς το αφιέρωμα θα παρουσιαστεί και σε άλλες χώρες εκτός από την Ελλάδα, ο κατάλογος θα κυκλοφορήσει σε 4 γλώσσες: ελληνικά, αγγλικά, γερμανικά και ισπανικά. Η τιμή του καταλόγου είναι 30€.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 133 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2003

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση
newsletter@filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ

ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€

ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνείτε στο 2310 378 404.

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΧΟΡΗΓΟΣ 44°U

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΣΙΝΕΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ - 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2003
ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT

3-10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2003
ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ
www.cultural-olympiad.gr
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, οι ελληνική μυθολογία στάθηκε αφετηρία, πηγή έμπνευσης και σημείο αναφοράς για όλες τις τέχνες. Τη διαχρονική επίδραση αυτών των ελληνικών μύθων και τη μεταγραφή τους σε όλο το εύρος της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής δημιουργίας έχει ως στόχο να αναδείξει το αφιέρωμα ΣΙΝΕ-Μυθολογία που διοργανώνει το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας 2001-2004.

Στο επίκεντρο της εκδήλωσης βρίσκεται ο παγκόσμιος κινηματογράφος. Με 44 φιλμ, από τις απαρχές του κινηματογράφου μέχρι σήμερα, από την Ευρώπη μέχρι τη Λατινική Αμερική και από το λαϊκό ιταλικό σινεμά του '60 μέχρι τους πειραματισμούς του Gregory Markopoulos, η ΣΙΝΕ-Μυθολογία περιλαμβάνει ταινίες που αντλούν τα θέματα τους από τους μύθους της αρχαίας Ελλάδας.

Το πρόγραμμα της ΣΙΝΕ-Μυθολογίας αγγίζει τον κινηματογράφο σε όλες του τις εκφάνσεις. Ξεκινώντας από την εποχή του Georges Méliès μέχρι σήμερα, στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται φιλμ από όλα τα κινηματογραφικά είδη και

από διάφορα μέρη του κόσμου. Ο κοινός παρανομαστής είναι πάντα η ελληνική μυθολογία και, με βάση τις θεματικές της δομές, έχει γίνει η ομαδοποίηση των ταινιών σε ενότητες.

Στις ενότητες αυτές παρουσιάζονται ταινίες που άλλοτε μεταφέρουν το μύθο αυτούσιο, έτσι όπως έφτασε στις μέρες μας μέσα από τον προφορικό λόγο και τα αρχαία κείμενα (π.χ. *Μήδεια* του Pier Paolo Pasolini), άλλοτε τον εκσυγχρονίζουν δίνοντάς του νέες προεκτάσεις (π.χ. *Οι Καννίβαλοι*, της Liliana Caviani) και άλλοτε, χωρίς να έχουν εμφανή σχέση μαζί του, διατηρούν ακέραια τη δομή του, τη φύση των ηρώων και την εξέλιξη της αφήγησης (π.χ. *Ω αδελφέ, πού είσαι;* των Ethan και Joel Coen). Με τον τρόπο αυτό, ο Κακογιάννης συναντά τους αδελφούς Coen, ο Jansco τα *perlium* του '60 και ο Ορέστης Λάσκος τον Alfred Hitchcock...

Με γνώμονα την παγκοσμιότητα της ελληνικής μυθολογίας, η εκδήλωση έχει την αφετηρία της στην Αθήνα για να συνεχίσει μια μαραθώνια διαδρομή, συνολικής διάρκειας έξι μηνών, στη Θεσσαλονίκη, τον Πειραιά, την Πάτρα, το Βόλο, το Ηράκλειο αλλά και σε τρεις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

Παρασκευή 31 Οκτωβρίου

- 19:00 Η μυθική γυναίκα Ι: Μήδεια
ASI ES LA VIDA / AYTA EXEI Η ΖΩΗ Arturo Ripstein, 2000 / 98' Μεξικό/Γαλλία/Ισπανία
- 21:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης Ι: Οδυσσέας
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ Θόδωρος Αγγελόπουλος, 1984 / 137' Ελλάδα
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
ORPHÉE / ΟΡΦΕΑΣ Jean Cocteau, 1950 / 112' Γαλλία

Σάββατο 1 Νοεμβρίου

- 19:00 Το βλέμμα που πετρώνει (Περσέας-Μέδουσα)
CLASH OF THE TITANS / Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΤΙΤΑΝΩΝ Desmond Davis, Ray Harryhausen, 1981 / 118' Μ. Βρετανία
- 21:00 Η μυθική γυναίκα ΙΙ: Μήδεια
A DREAM OF PASSION / ΚΡΑΥΓΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Jules Dassin, 1978 / 110' Ελλάδα
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης Ι: Οδυσσέας
O BROTHER, WHERE ART THOU? / Ω ΑΔΕΛΦΕ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ Cohen brothers, 2001 / 106' ΗΠΑ
- 01:00 Ποιός θα σώσει τον κόσμο; (Προμηθέας)
THE MATRIX Andy & Larry Wachovsky, 1999 / 136' ΗΠΑ

Κυριακή 2 Νοεμβρίου

- 19:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
SZERELMEM, ELEKTRA / ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑ Miklos Jancso, 1974 / 70' Ουγγαρία
- 21:00 Η μυθική γυναίκα Ι: Πανδώρα
DIE BÜCHSE DER PANDORA / ΛΟΥΛΟΥ Pabst, 1929 / 110' Γερμανία
- 23:00 Η μυθική γυναίκα Ι: Πανδώρα
BLADE RUNNER Ridley Scott, 1982 / 117' ΗΠΑ

Δευτέρα 3 Νοεμβρίου

- 19:00 Ο κύκλος του Πάθους (Φαίδρα - Θησέας)
FEDRA / ΦΑΙΔΡΑ Manuel Mur Oti, 1956 / 100' Ισπανία
- 21:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
Ο ΘΙΑΣΟΣ Θόδωρος Αγγελόπουλος, 1975 / 240' Ελλάδα

Τρίτη 4 Νοεμβρίου

- 19:00 Ποιός θα σώσει τον κόσμο; (Προμηθέας)
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΡΟΣΩΠΟ Κώστας Φέρρης, 1975 / 75' Ελλάδα
- 21:00 Ο θηβαϊκός κύκλος - δίκαιο και καθαρή
I CANNIBALI / ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ Liliana Cavani, 1970 / 80' Ιταλία
- 23:00 Ποιός θα σώσει τον κόσμο; (Προμηθέας)
ILIAC PASSION Gregory Markopoulos 1967 / 90' ΗΠΑ

Τετάρτη 5 Νοεμβρίου

- 19:00 Μυθική δύναμη: Ηρακλής
IL COLOSSO DI RODI / Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ Sergio Leone, 1961 / 139' Ιταλία
- 21:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
ΕΥΡΙΔΙΚΗ ΒΑ 2037 Νίκος Νικολαΐδης, 1975 / 105' Ελλάδα
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
THE FUGITIVE KIND / Ο ΦΥΓΑΣ Sydney Lumet, 1960 / 119' ΗΠΑ -16mm

Πέμπτη 6 Νοεμβρίου

- 19:00 Η μυθική γυναίκα Ι: Πανδώρα
PANDORA AND THE FLYING DUTCHMAN / Η ΠΑΝΔΩΡΑ ΚΑΙ Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ Albert Lewin, 1950 / 122' Μ. Βρετανία
- 21:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
ARUNTI PER UN ORESTIADE AFRICANA / ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΡΕΣΤΕΙΑ Pier Paolo Pasolini, 1969-1970 / 63' Ιταλία
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
LE TESTAMENT D'ORPHÉE / Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ Jean Cocteau, 1960 / 83' Γαλλία

Παρασκευή 7 Νοεμβρίου

- 19:00 Το βλέμμα που πετρώνει (Περσέας-Μέδουσα)
ARRIVANO I TITANI / ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ Duccio Tessari, 1961 / 120' Ιταλία
- 21:00 Ο θηβαϊκός κύκλος - δίκαιο και καθαρή
ANTIGONE / ΑΝΤΙΓΟΝΗ Jean-Marie Straub - Danièle Huillet, 1991 / 100' Γαλλία
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
VERTIGO Alfred Hitchcock, 1954 / 128' ΗΠΑ
- 01:00 Το βλέμμα που πετρώνει (Περσέας-Μέδουσα)
GORGON Terence Fisher, 1964 / 83' Μ. Βρετανία

Σάββατο 8 Νοεμβρίου

- 18:30 Ο θηβαϊκός κύκλος - δίκαιο και καθαρή
EDIPO ALCAIDE / ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ Jorge Ali Triana, 1996 / 102' Κολομβία
- 20:30 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
ΦΙΓΓΕΝΕΙΑ Μιχάλης Κακογιάννης, 1977 / 130' Ελλάδα
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης ΙΙ: Ορφέας
ORFEU NEGRO Marcel Camus, 1958 / 100' Βραζιλία
- 01:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης Ι: Οδυσσέας
LE MÉPRIS / Η ΠΕΡΙΦΟΡΝΗΣΗ Jean-Luc Godard, 1963 / 103' Γαλλία

Κυριακή 9 Νοεμβρίου

- 19:00 Η μυθική αποστολή (Ιάσων)
DAS GOLDENE DING / ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟ ΔΕΡΑΣ Ulla Stockl, Edgar Reitz, Alf Brustellin, Nicos Perakis, 1971 / 118' Γερμανία
- 21:00 Θεοί στα μέτρα των ανθρώπων - άνθρωποι στα μέτρα των θεών
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ Ορέστης Λάσκος, 1931 / 68' Ελλάδα
- 22:30 Θεοί στα μέτρα των ανθρώπων - άνθρωποι στα μέτρα των θεών
ΗΝΙΟΧΟΣ Αλέξης Δαμιανός, 1995 / 140' Ελλάδα

Δευτέρα 10 Νοεμβρίου

- 19:00 Θεοί στα μέτρα των ανθρώπων - άνθρωποι στα μέτρα των θεών
ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ Νίκος Κούνδουρος, 1963 / 88' Ελλάδα
- 21:00 Ο κύκλος του Πάθους (Φαίδρα - Θησέας)
PHAEDRA / ΦΑΙΔΡΑ Jules Dassin, 1962 / 115' Ελλάδα
- 23:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
MOURNING BECOMES ELECTRA / ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑ Dudley Nichols, 1947 / 105' ΗΠΑ

Τρίτη 11 Νοεμβρίου

- 19:00 Ο θηβαϊκός κύκλος - δίκαιο και καθαρή
ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γιώργος Τζαβέλλας, 1965 / 93' Ελλάδα
- 21:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
ΗΛΕΚΤΡΑ Μιχάλης Κακογιάννης, 1962 / 120' Ελλάδα
- 23:00 Το μακρύ ταξίδι της γνώσης Ι: Οδυσσέας
ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ Θόδωρος Αγγελόπουλος, 1999 / 180' Ελλάδα

Τετάρτη 12 Νοεμβρίου

- 19:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΖΕΣΤΗΣ Φρίντα Λιάππα, 1991 / 90' Ελλάδα
- 21:00 Η μυθική γυναίκα ΙΙ: Μήδεια
MEDEA / ΜΗΔΕΙΑ Pier Paolo Pasolini, 1970 / 110' Ιταλία
- 23:00 Ποιός θα σώσει τον κόσμο; (Προμηθέας)
PROMETEE S'OTOKA VISEVICE / Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΒΙΣΕΒΙΤΣΑ Vatroslav Mimica, 1964 / 94' Κροατία

Πέμπτη 13 Νοεμβρίου

- 19:00 Η μυθική αποστολή (Ιάσων)
JASON AND THE ARGONAUTS / Ο ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ Don Chaffey, Ray Harryhausen, 1963 / 104' Μ. Βρετανία
- 21:00 Ο θηβαϊκός κύκλος - δίκαιο και καθαρή
EDIPO RE / ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ Pier Paolo Pasolini, 1967 / 104' Ιταλία
- 23:00 Ο κύκλος των Ατρειδών - ένας κύκλος εκδίκησης
VAGHE STELLE DELL'ORSA / ΤΑ ΜΑΚΡΙΝΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ Luchino Visconti, 1965 / 95' Ιταλία

ΛΟΥΛΟΥ / DIE BÜSCHE DER PANDORA

Γερμανία, 1928. Σκηνοθεσία: G.W. Pabst. Διάρκεια: 133'. Ασπρόμαυρη.

Η ταινία γεννήθηκε από τη σύνθεση δύο θεατρικών έργων του Wedekind: *Erdgeist* [*Πνεύμα της γης* (1893)] και *Το κουτί της Πανδώρας* (1901). Το πρώτο σκιαγραφούσε την καριέρα της Λούλου-Νέλι-Εύα-Μινιόν με τους τέσσερις συζύγους της, μέχρι το θάνατο του τέταρτου, του Δρος Σεν. Το δεύτερο προσέγγιζε την πτώση της: φυλακή, έξοδος, παράνομος τζόγος, πορνεία, μέχρι τη δολοφονία της από τον Τζακ τον Αντεροβγάλτη. [...] Ο Pabst απάλλαξε την ηρωίδα του από το μεταφυσικό υπόβαθρο που ενυπάρχει στον Wedekind: ο έρωτας ως επιθυμία εξουσίας, ως πάλη των φύλων και (γιατί όχι;) ως πάλη των τάξεων. Την έκανε μια γυναίκα-δύναμη με παιδικά μάτια, ένα ένστικτο που βαδίζει –αθώα ή εγκληματικά, τυφλά ή συνειδητά– προς το τέλος του.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Ελλάδα, 1931. Σκηνοθεσία: Ορέστης Λάσκος. Διάρκεια: 68'. Ασπρόμαυρη.

Η πρώτη ολοκληρωμένη απόπειρα στην ελληνική κινηματογραφία για μια ταινία με αμιγείς καλλιτεχνικές φιλοδοξίες. Ήταν ένα πρωτοπόρο εγχείρημα για τα δεδομένα της εποχής, που έκανε δικαιολογημένα μεγάλη αίσθηση. Χρησιμοποιώντας για πρώτη φορά σε ελληνική ταινία παγχρωματικό φιλμ και αξιοποιώντας με τον καλύτερο τρόπο το φυσικό τοπίο των Τεμπών και τη Λίμνη της Βουλιαγμένης, ο Λάσκος προσπάθησε μέσα από την πλαστικότητα των κάδρων να υποκαταστήσει κατά κάποιο τρόπο τη λυρική ροή του κειμένου του Λόγγου. Παραλείπονται κάποια θεαματικά στοιχεία που ενδεχομένως ήταν αδύνατον να γυριστούν με τα δεδομένα της τότε παραγωγής, αλλά και θα προσανατόλιζαν την ταινία προς την πλευρά της ιστορικο-μυθολογικής περιπέτειας, κάτι που δεν ήταν στις προθέσεις του Λάσκου.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑ MOURNING BECOMES ELECTRA

ΗΠΑ, 1947. Σκηνοθεσία: Dudley Nichols. Διάρκεια: 170'. Ασπρόμαυρη.

Στη Νέα Αγγλία, μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου, ο μεγαλοκτηματίας Έζρα Μάνον επιστρέφει στο σπίτι του, στο πλευρό της αγαπημένης του κόρης, Λαβίνια, και της συζύγου του, Κριστίν, που τον μισεί. Οι δυο γυναίκες διεκδικούν την αγάπη του Άνταμ Μπραντ, γιου του αδελφού του Έζρα, ο οποίος εκδιώχθηκε στο παρελθόν από το αρχοντικό των Μάνον. Ο Άνταμ, θέλοντας να εκδικηθεί τον πατέρα του, γίνεται εραστής της Κριστίν και δηλητηριάζει τον Έζρα με τη συνενοχή της. Η Λαβίνια ζητά από τον αδελφό της, Όριν, ένα αδύναμο πλάσμα, να εκδικηθούν τους δολοφόνους του πατέρα της. Ο Άνταμ σκοτώνεται καθώς ετοιμάζεται να φύγει με την Κριστίν, κι εκείνη αυτοκτονεί... Βασισμένο στο θεατρικό του Eugene O'Neill.

ΟΡΦΕΑΣ / ORPHÉE

Γαλλία, 1950. Σκηνοθεσία: Jean Cocteau. Διάρκεια: 112'. Ασπρόμαυρη.

Ξεκινώντας από ένα σενάριο με καταβολές από την τραγωδία και το θέατρο, ο Cocteau τοποθετεί την ιστορία του καταμεσής στην πραγματικότητα, για να διεισδύσει στη συνέχεια στη σύμμεκτη ζωή, όπου η ζωή βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση κι όπου μπορείς να πιώσεις την ξένη γλώσσα της χώρας απ' όπου δεν υπάρχει επιστροφή (με εξαίρεση, βέβαια, τον Ορφέα και κάποιους άλλους ήρωες της αρχαιότητας). Η αφηγηματική διεργασία κυλά μέσα σε μια αυστηρή μυθική και τραγική δομή, ένα σύμμεκτο υλικό: η μοντερνοποιημένη εκδοχή του Ορφέα φέρνει το θεατή αντιμέτωπο, από τη μια με μια συζυγική ημι-τραγωδία, κι από την άλλη, μ' ένα τραγικό-ποιητικό τελετουργικό. Περνάμε συνεχώς από το επίγειο στο ιερό, από το επιρρηματικό στο αλληγορικό.

ΠΑΝΔΩΡΑ / PANDORA AND THE FLYING DUTCHMAN

Μ. Βρετανία, 1950. Σκηνοθεσία: Albert Lewin. Διάρκεια: 119'. Έγχρωμη.

Η Πανδώρα («Αυτή που δωρίζει τα πάντα») αποτελεί ταυτόχρονα και ανασκόπηση της αμφισημίας του αιώνιου γυναικείου μύθου, κατά τον οποίο το Καλό και το Κακό είναι αδιαχώριστα. Η ενότητα της ταινίας αποκαθίσταται, ξεπερνώντας την παραδοξότητα και την ασυναρτησία της, χάρη στη μυθική μετατόπιση που επιχειρείται, κι έτσι, αυτό που στην αρχή ήταν μια απλή παραλλαγή πάνω σ' ένα απίστευτο θέμα, μετατρέπεται σε μυθικό ποίημα, όπου ο έρωτας παύει να είναι παιχνίδι και γίνεται δοκιμασία, όπως η γυναίκα που, από Πανδώρα, περιμένει να ξαναγίνει Ευρυδίκη.

ΦΑΙΔΡΑ / FEDRA

Ισπανία, 1956. Σκηνοθεσία: Manuel Mur Oti. Διάρκεια: 98'. Ασπρόμαυρη.

Ο Manuel Mur Oti τοποθετεί το δράμα του στα ερείπια ενός αρχαιοελληνικού ναού, αλλά αυτή είναι μια μάλλον υπερβολικά συμβολική χειρονομία για να εκφράσει τη σύνδεσή του με τον αρχαίο μύθο της Φαίδρας και του Ιππόλυτου. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι μορφές των φολκλорικά ντυμένων μαυροφρεμένων γυναικών της παραλίας είναι ένα είδος Χορού της αρχαίας τραγωδίας, υπάρχει και η αγάπη του Φερνάντο/Ιππόλυτου για τα άλογα, αλλά, πέραν αυτού, η *Φαίδρα* του Manuel Mur Oti ελάχιστα οφείλει στον Σενέκα ή την αρχαία μυθολογία. Η ταινία είναι ένα ερωτικό μελόδραμα, με όλες τις υπερβολές και τη ρητορεία αυτού του είδους, ακόμα και τη λανθάνουσα ηθικολογία του, που ανάγει (λίγο επίπλαστα) τα δρώμενα από (μελο)δράμα σε τραγωδία.

Die Büsche der Pandora

Δάφνις και Χλόη

Mourning becomes Electra

Orphée

Vertigo

Le testament d'Orphée

ΔΕΣΜΩΤΗΣ ΤΟΥ ΙΛΙΓΓΟΥ / VERTIGO

ΗΠΑ, 1958. Σκηνοθεσία: Alfred Hitchcock. Διάρκεια: 127'. Έγχρωμη.

Στο *Δεσμώτη του ιλιγγού*, οι χαρακτήρες τρέχουν πίσω απ' τα φαντάσματά τους, χωρίς ποτέ πραγματικά να τα φτάνουν, και εικόνα των πρώτων, μεγάλων σκηνών παρακολούθησης που αποτελούν την ουσία του πρώτου ημίωρου της ταινίας. Όμως, ο *Δεσμώτης του ιλιγγού* είναι και μια εξαιρετική ταινία πάνω στο χρόνο. Καθώς μιλάει για το θάνατο, για την τρομερή επιθυμία να του παραδοθείς, παραμένει μια σπουδαία καταθλιπτική ταινία, χωρίς ούτε μία ακτίνα ελπίδας. Πέρα από την πρόδηλη μορφή του, που αναβλύζει σχεδόν από κάθε πλάνο, ο *Δεσμώτης του ιλιγγού* εντυπωσιάζει επίσης με την απέραντη μελαγχολία του· παράδειγμα, οι μεγάλες σεκάνς όπου ο James Stewart προσκαλεί αδέξια τη μελαχρινή Τζούντι να βγει μαζί του, με την επιθυμία να την ντύσει και να τη χτενίσει ακριβώς όπως και η εξαφανισμένη σωσίας της.

ΟΡΦΕΟ ΝΕΓΚΡΟ / ORFEU NEGRO

Βραζιλία-Γαλλία, 1959. Σκηνοθεσία: Marcel Camus. Διάρκεια: 105'. Έγχρωμη.

Εμπνεόμενος από ένα διήγημα του βραζιλιάνου ποιητή Vinicius de Moraes, ο Marcel Camus ανατρέχει σε πιο απλά σύμβολα απ' ό,τι ο Jean Cocteau στον *Ορφέα* του. Πριν βυθιστεί στην πιο απογυμνωμένη και καθαρή ποίηση, ριζώνει πρώτα βαθιά στην πραγματικότητα, κάνοντας χρήση ενός κοινωνικού «φανταστικού». Όντως, το Καρναβάλι, με την κυματώδη ροή του, το ρυθμό και την υστερία του, το πάθος της ζωής που ξεσπώνει, το γιγάντιο αίσθημα απελευθέρωσης που απαγκιστρώνει, αποτελεί ένα εκπληκτικό ρεπορταζιάζ θέμα. Το *Orfeu Negro* είναι πριν απ' όλα ένα θαυμαστό ντοκιμαντέρ.

Ο ΦΥΓΑΣ / THE FUGITIVE KIND

ΗΠΑ, 1959. Σκηνοθεσία: Sidney Lumet. Διάρκεια: 121'. Ασπρόμαυρη.

Ο *φυγάς* αποτελεί μια εμπλουτισμένη διάσκευή του θεατρικού έργου του Tennessee Williams *Ο Ορφέας στον Άδη*, που γράφτηκε ειδικά για τον Marlon Brando και την Anna Magnani, αλλά δεν ανέβηκε στο Μπρόντγουεϊ μετά την άρνηση του ηθοποιού να έχει δίπλα του ένα ιερό τέρας σαν τη Magnani, η οποία ενδεχομένως θα σκίαζε τη δική του παρουσία στη σκηνή – πρόβλημα που δεν τίθεται στον κινηματογράφο, όπου η κατάτμηση του χωροχρόνου –μέσα κυρίως από το γκρο πλάνο– δίνει στον ηθοποιό την αυτονομία του. Κι αν μη τι άλλο, ο *φυγάς* μένει στη μνήμη κυρίως για τα γκρο πλάνα και την υπερβολικά ασπρόμαυρη, σχεδόν εξπρεσιονιστική, φωτογραφία του Boris Kaufman (αδελφού του Τζίγκα Βερτόφ), ο οποίος μετουσιώνει το ρεαλιστικό ντεκόρ μιας κωμόπολης του αμερικανικού Νότου σε κάτι ολότελα μυθολογικό, ένα προπύλαιό του Άδη.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ

LE TESTAMENT D'ORPHÉE

Γαλλία, 1960. Σκηνοθεσία: Jean Cocteau. Διάρκεια: 80'. Ασπρόμαυρη.

Το *αίμα του ποιητή*, ο *Ορφέας* και *Η διαθήκη του Ορφέα* καταλύτουν τριάντα χρόνια ενασχόλησης του Cocteau και διαγράφουν την πορεία του σ' αυτό που ονομάζουμε «ορφικό κύκλο» του ποιητή. Ο Ορφέας αποτελεί τον κεντρικό κρίκο της σειράς όντας ταυτόχρονα η σαφέστερη και αφηγηματικότερη από τις τρεις ταινίες, γιατί εδώ ο Cocteau μεταφέρει αυτούσιο τον ελληνικό μύθο.

ΦΑΙΔΡΑ / PHAEDRA

Ελλάδα-ΗΠΑ, 1961. Σκηνοθεσία: Jules Dassin. Διάρκεια: 115'. Ασπρόμαυρη.

Ο εκσυγχρονισμός της υπόθεσης μετέτρεψε τον Θησέα σε βασιλιά του έλληνα εφοπλιστή, την άμαξα του Ιππόλυτου σε αεροδυναμική Aston Martin, και οι θεϊκές σπονδές της Φαίδρας θυμίζουν αυτό το είδος της γενναιόδωρης χειρονομίας που μας περιέγραψε ο André Gide, την ώρα που πετάει το βαρύτιμο δαχτυλίδι της στον Τάμεση. Κατά τα άλλα, διαφέροντας εδώ από τη Φαίδρα του Ρακίνα, η αιμομικτική πράξη ολοκληρώνεται σε μια υπέροχη ερωτική σκηνή όπου το μέγεθος του πάθους αποδίδεται από τις φλόγες του τζακιού πίσω από τα σφικταγκλισμένα σώματα και τη βροχή που μαίνεται με βία πάνω στο τζάμια της κάμαρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ελλάδα, 1961. Σκηνοθεσία: Γιώργος Τζαβέλλας. Διάρκεια: 93'. Ασπρόμαυρη.

Αυτό που έκανε ο Τζαβέλλας, ήταν το να πάρει το κείμενο του Σοφοκλή κατευθείαν απ' το πρωτότυπο και, απλώς, να το περικόψει λιγάκι. Υιοθέτησε μια νατουραλιστική άποψη για τον κινηματογράφο, το γύρισε καθ' ολοκληρίαν (εκτός από λίγα εσωτερικά) σε φυσικούς χώρους και το βάσισε σε καλομελετημένη ερμηνεία, δραστικά αποτυπωμένη, όπου μειώθηκε στο ελάχιστο η υπερβολικότητα του παιζίσματος των ηθοποιών. Αυτό το καταφέρνει πολύ καλά. Η Ειρήνη Παπάδου ιδιαίτερα είναι χάρμα οφθαλμών και μια ηθοποιός αληθινής δύναμης και επβολής. Ο σκηνοθέτης χειρίστηκε τις δύο μεγαλύτερες δυσκολίες –τις εκτεταμένες αφηγήσεις των αγγελιαφόρων που περιγράφουν τι συνέβη εκτός σκηνής (αλλά όχι αναγκαστικά εκτός οθόνης), καθώς και τα μέρη που αναφέρονται στα χορικά – πολύ πετυχημένα, πιστά κι ανεπιτήδευτα.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ελλάδα, 1962. Σκηνοθεσία: Μιχάλης Κακογιάννης. Διάρκεια: 110'. Ασπρόμαυρη.
Διαλέγοντας την Ευριπίδεια *Ηλέκτρα* κι όχι την πιο γνωστή, ο-μότιπλή της του Σοφοκλή, [ο Κακογιάννης] εξασφαλίζει την πιο λιτή και τη λιγότερο θεϊκή ίσως από τις τραγωδίες. Μακριά από τα μεγαλοπρεπή σκηνικά των μυκηναϊκών ανακτόρων (όπως συμβαίνει στον Σοφοκλή), αποτραβηγμένη σ' ένα χωριό και παντρεμένη, η *Ηλέκτρα* του Ευριπίδη είναι ανθρώπινη, λιγότερο μοιραία και χαρακτηρολογικά πιο πλούσια από αυτήν του Σοφοκλή που, ταγμένη στις θεϊκές προσταγές/Μοίρα, υπάρχει μόνο και μόνο για να συνεργήσει στο έγκλημα της μητροκτονίας. Απαλλαγμένη η ταινία από εμμονές σε μια αρχαιότητα αναπαράσταση, εκτυλίσσεται σε λιτούς και οικείους χώρους αγροτικών τοπίων, και, το κυριότερο, διατηρώντας αναλλοίωτο το πνεύμα του έργου, καταργεί την απόσταση του χρόνου, κάνοντας την *Ηλέκτρα* μια διαχρονική –ακόμα και σύγχρονη– τραγωδία.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ

Ελλάδα, 1963. Σκηνοθεσία: Νίκος Κούνδουρος. Διάρκεια: 88'. Ασπρόμαυρη.
Το 200 π.Χ., μερικοί νομάδες βοσκοί, σε αναζήτηση νέων βοσκοτόπων, κατεβαίνουν από τα ορεινά προς τη θάλασσα, κοντά σ' ένα χωριό ψαράδων. Οι γυναίκες του χωριού κρύβονται, και οι μόνες που ξεπορτίζουν, είναι η Άρτα, η γυναίκα ενός ψαρά, και η 12χρονη Χλόη. Ο Σκύμνος, ένας προ-έφηβος βοσκός, προσεγγίζει τη Χλόη που περιφέρεται ανέμελα ημίγυμνη στα βράχια και στις ακρογιαλιές. Ανάμεσά τους ξεκινά ένα παιχνίδι μικρο-προκλήσεων που δε μετουσιώνεται ανοιχτά σε ερωτική πράξη, σε αντίθεση με την Άρτα, που στην αρχή αρνείται το ερωτικό κάλεσμα ενός βοσκού, του Τσάκαλου, για να υποκύψει τελικά σε μια σπηλιά, κάτω από το βλέμμα του Σκύμνου και της Χλόης, οι οποίοι τους παρακολουθούν από μια σχισμάδα.

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ / LE MÉPRIS

Γαλλία-Ιταλία, 1963. Σκηνοθεσία: Jean-Luc Godard. Διάρκεια: 110'. Έγχρωμη.
Το θέμα της *Περιφρόνησης* είναι άνθρωποι που αλληλοκοιτάζονται και κριτικάρουν ο ένας τον άλλον· στη συνέχεια έρχεται ο κινηματογράφος που τους παρατηρεί και τους κριτικάρει, ενσαρκωμένος στο πρόσωπο του Fritz Lang που παίζει τον εαυτό του. Ταινία απλή, χωρίς μυστήριο, ταινία αριστοτελική, απαλλαγμένη από προσποιητές καταστάσεις, *Η περιφρόνηση* αποδεικνύει σε 149 πλάνα πως στον κινηματογράφο –όπως και στη ζωή– δεν υπάρχει τίποτα κρυφό, τίποτα ασαφές· το μόνο που έχουμε να κάνουμε, είναι να ζούμε και να κάνουμε κινηματογράφο.

Ο ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ

JASON AND THE ARGONAUTS

Μ. Βρετανία, 1963. Σκηνοθεσία: Don Chaffey. Διάρκεια: 104'. Έγχρωμη.
Τρεις κατηγορίες προσώπων υπάρχουν στο μύθο: οι θνητοί, οι θεοί και τα τέρατα. Όλοι τους έχουν κάποιο τρωτό σημείο, προφανές ή απρόσμενο. Οι θνητοί είναι τρωτοί, γιατί αυτή είναι η μοίρα τους ως ηρώων μιας περιπετειώδους ιστορίας. Αν δεν κινδύνευε η ζωή τους συνεχώς, πώς θα εκπλήρωναν τη μοίρα στην οποία είναι ταγμένοι; Πολλοί είναι αυτοί που θα πεθάνουν γύρω από τον Ιάσωνα, με διάφορες μεθόδους που επιλόχεσε η αιώνια σκληρότητα θνητών και θεών (θα ποδοπατηθούν, θα πνιγούν, θα μαχαιρωθούν κ.λπ.)

THE GORGON

Μ. Βρετανία, 1963. Σκηνοθεσία: Terence Fisher. Διάρκεια: 83'. Έγχρωμη.
Το 1910, στο χωριό Βάντορφ της Κεντρικής Ευρώπης, συμβαίνουν περίεργοι φόνοι, με τα σώματα των νεκρών να έχουν περιέλθει σε πέτρινη κατάσταση. Όταν η αρραβωνιαστικιά του Μπρούνο Χάιτς, ενός νεαρού καλλιτέχνη, έχει την ίδια τύχη, εκείνος αυτοκτονεί, κι ο αστυνόμος Κάνοφ ρίχνει πάνω του την ευθύνη όλων των εγκλημάτων. Θέλοντας να αποκαταστήσει το όνομα του γιου του, ο καθηγητής Χάιτς έρχεται στο Βάντορφ, αλλά συναντά την εχθρότητα των κατοίκων, ανάμεσα στους οποίους είναι και ο νευροχειρουργός Ναμάροφ. Ο Χάιτς αποδίδει την ευθύνη των εγκλημάτων σε μια υπερφυσική δύναμη, τη Μέδουσα της Αρχαίας Μυθολογίας, κι εξομολογείται γραπτός τις σκέψεις του στο συνάδελφό του, καθηγητή Μάιστερ, καθώς και στο γιο του, Πολ.

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΒΙΣΕΒΙΤΣΑ

PROMETEJ SA OTOKA VISEVICE

Γιουγκοσλαβία, 1964. Σκηνοθεσία: Vatroslav Mimica. Διάρκεια: 94'. Ασπρόμαυρη.
Ο *Προμηθέας* του Mimica είναι ένα έργο πάνω στο αδυσώπητο βάρος της μνήμης, που χρησιμοποιεί το φλασμπάκ με την ακριβολογία του όρου: σαν ένα φλας, μια αστραπιαία εικόνα της μνήμης, και όχι σαν μια γραμμική ανασύνθεση των συμβάντων του παρελθόντος που σημάδεψαν τη νεανική ζωή τού ήρωα. Ο Μάτε, ήρωας της γιουγκοσλαβικής αντίστασης, δεν παρηγορείται που βοήθησε το Δία/Τίτο να νικήσει τους Τιτάνες/Γερμανούς, αλλά, σαν ένας σύγχρονος Προμηθέας, θέλει να φέρει το ηλεκτρικό φως/φωτιά στους συγχωριανούς του, χωρίς ωστόσο εκείνοι να είναι σε θέση να εκτιμήσουν το δώρο του. Ο Δίας/Κόμμα τον εγκαταλείπει αβοήθητο, και η τιμωρία του είναι αυτή: της μη κατανόησης και της πτώσης από το βάθρο του ήρωα, με την επακολουθούμενη «εξορία» του στην ενδοχώρα.

Ηλέκτρα

Le mépris

The Gorgon

Vaghe stelle dell 'orsa...

I cannibali

Medea

Appunti per un'orestiade africana

ΜΑΚΡΙΝΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ

VAGHE STELLE DELL'ORSA...

Ιταλία, 1965. Σκηνοθεσία: Luchino Visconti. Διάρκεια: 100'. Ασπρόμαυρη.
Η Σάντρα και ο σύζυγός της, Άντριου, έρχονται στη Βολτέρα, γενέθλια πόλη της Σάντρα, με την ευκαιρία μιας τιμητικής εκδήλωσης για τον πατέρα της, διανοούμενό εβραϊκής καταγωγής που πέθανε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Η επιστροφή της Σάντρα προκαλεί αναστάτωση στον αδελφό της, Τζιάνι, και στη μητέρα της, που νοσηλεύεται σε ψυχιατρική κλινική. Τα δυο αδέλφια ανέκαθεν υποπετεύονταν τη μητέρα τους και τον δεύτερο σύζυγό της, δικηγόρο Τζιλαρντίνι, ότι προκάλεσαν την εκτόπιση του πατέρα τους. Ο Άντριου προσπαθεί να συμφιλιώσει τη Σάντρα και τον Τζιάνι με τον Τζιλαρντίνι, αλλά εκείνος κατηγορεί τ' αδέλφια για αιμομιξία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ / EDIPO RE

Ιταλία, 1967. Σκηνοθεσία: Pier Paolo Pasolini. Διάρκεια: 104'. Έγχρωμη.
Σ' ένα μιλανέζικο χωριό, στη δεκαετία του '30, γεννιέται ένα αγόρι. Η μητέρα του το βυzaίνει στο λιβάδι. Αργότερα εμφανίζεται ο πατέρας, ένας νεαρός αξιωματικός. Κοιτά ζηλόφθονα το παιδί στην κούνια κι είναι σαν να του λέει: «Γεννήθηκες για να πάρεις τη θέση μου σ' αυτόν τον κόσμο». Μεταφερόμαστε στην αρχαιότητα, όπου ένας στρατιώτης εγκαταλείπει ένα βρέφος σε μια έρημη περιοχή. Το περισυλλέγει ένας βοσκός και το δίνει στο βασιλιά της Κορίνθου, που το υιοθετεί, βαπτίζοντάς το Οιδίποδα. Νέος πλέον, ο Οιδίπους έρχεται στο μαντείο των Δελφών, όπου η Πυθία τού λέει ότι η μοίρα του είναι να σκοτώσει τον πατέρα του και να κοιμηθεί με τη μητέρα του.

ILLIAC PASSION

ΗΠΑ, 1968. Σκηνοθεσία: Gregory Markopoulos. Διάρκεια: 90'. Έγχρωμη.
Η αφήγηση που συνοδεύει το *Illiac Passion*, είναι παρμένη από τον *Προμηθέα Δεσμώτη* του Αισχύλου, σε μετάφραση του αμερικανού ποιητή Thoreau. Αυτό που έκανε ο Μαρκόπουλος, είναι να ανασυντάξει τις ίδιες τις λέξεις και τις φράσεις της τραγωδίας, και να τις συσχετίσει με την ταινία. Το έκανε αυτό με μια απίστευτα συνεπή και πολύ προσωπική μέθοδο, που συνίσταται στο να επαναλαμβάνει λέξεις, να αφαιρεί λέξεις από το κείμενο της τραγωδίας, να συντομεύει φράσεις, να διαγράφει λέξεις, δημιουργώντας μια ενότητα εικόνας και λόγου που σπάνια οραματίστηκε ο κινηματογράφος. Το αποτέλεσμα είναι γεμάτο δύναμη, όπως είναι και οι στιγμές της σιωπής: οι στιγμές που ακούμε αλλά δεν βλέπουμε.

ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ / I CANNIBALI

Ιταλία, 1969. Σκηνοθεσία: Liliana Cavanì. Διάρκεια: 87'. Έγχρωμη.
Η Cavanì αφηγείται μια αλληγορία, ένα πολιτικό επιμύθιο, συγκεχυμένο κάποιες φορές στις μικρολεπτομέρειες και τους αφηγηματικούς ελιγμούς του, αλλά με ξεκάθαρο μήνυμα: Σπείρετε το σπόρο της επανάστασης – αργά ή γρήγορα, θα δώσει τους καρπούς και τα άνθη του. Όχι τυχαία, η ηρωίδα ονομάζεται Αντιγόνη. Η Liliana Cavanì δανείστηκε από τον Σοφοκλή τις βασικές γραμμές της ιστορίας της. Σε μια πόλη που βρίσκεται κάτω από καθεστώς αστυνομικής τυραννίας, οι δυνάμεις της εξουσίας έχουν απαγορέψει την ταφή των νεκρών επαναστατών. Τα πτώματά τους κείτονται στους δρόμους, ευλογημένα από έναν λευκοντυμένο ιερέα (συνενοχή του Πάπα;), ενώ οδοκαθαριστές ρίχνουν πάνω τους απολυμαντικό.

ΜΗΔΕΙΑ / MEDEA

Ιταλία, 1970. Σκηνοθεσία: Pier Paolo Pasolini. Διάρκεια: 110'. Έγχρωμη.
Έχουν περάσει δέκα χρόνια, και η Μήδεια με τα παιδιά της βρίσκεται εξόριστη από την Κόρινθο, επειδή ο Ιάσων ετοιμάζεται να παντρευτεί την κόρη του βασιλιά, Γλαύκη. Ο βασιλιάς Κρέων έρχεται να πει στη Μήδεια ότι τη φοβάται και πρέπει να φύγει ευθύς από το βασιλείό του. Η Μήδεια συμφιλιώνεται προσωρινά με τον Ιάσωνα και στέλνει με δώρα τα παιδιά της στη Γλαύκη, όπως στο όνειρο. Εκείνη φορά το χιτώνα και τα κοσμήματα, αλλά κάτι την τρομάζει, φεύγει τρέχοντας και πέφτει από έναν γκρεμό, κάτι που κάνει και ο Κρέων, ο οποίος την ακολουθεί. Η Μήδεια λούζει τα δυο παιδιά της και τα σκοτώνει υπό το φως της σελήνης. Ύστερα βάζει φωτιά στο παλάτι, μη επιτρέποντας στον Ιάσωνα να πλησιάσει για να θάψει τα νεκρά παιδιά τους.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟ ΔΕΡΑΣ / DAS GOLDENE DING

Γερμανία, 1971. Σκηνοθεσία: Edgar Reitz, Ula Stöckl, Alf Brustellin, Νίκος Περάκης. Διάρκεια: 114'. Έγχρωμη.
Η Αργοναυτική Εκστρατεία, πιστή ως προς το μυθολογικό πρότυπο, αλλά με την ιδιομορφία ότι όλα τα μέλη της «Αργούς», συμπεριλαμβανομένων του Ιάσωνα, του Ηρακλή, του Ορφέα και της Μήδειας, είναι παιδιά, που μάχονται σ' έναν κόσμο ενήλικων δράκων. Η ταινία γυρίστηκε για τη γερμανική τηλεόραση κι αποτέλεσε το πρώτο μέρος μιας διλογίας (το δεύτερο θα ήταν η τραγωδία *Μήδεια*) που δεν ολοκληρώθηκε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΡΕΣΤΕΙΑ

APPUNTI PER UN'ORESTIADE AFRICANA

Ιταλία, 1973. Σκηνοθεσία: Pier Paolo Pasolini. Διάρκεια: 63'. Ασπρόμαυρη.
Δοκίμιο, υπό τη μορφή κινηματογραφικών σημειώσεων, τις οποίες κάνει ο Pasolini κατά τη διάρκεια ενός ρεπεράζ στην Αφρική για το ενδεχόμενο να γυριστεί μια αφρικανική εκδοχή της *Ορέστειας* του Αισχύλου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑ / SZERELMEM, ELEKTRA

Ουγγαρία, 1974. Σκηνοθεσία: Miklos Jancsó. Διάρκεια: 74'. Έγχρωμη.

Ο τύραννος Αίγισθος, που σκότωσε τον αδελφό του, Αγαμέμνονα, και σφετερίστηκε το θρόνο, εορτάζει τα 15χρονα της βασιλείας του. Κατά τη διάρκεια αυτών των εορτών, επιτρέπεται να εκφράσουν όλοι ελεύθερα τη γνώμη τους, αλλά μόνο η Ηλέκτρα, η κόρη του Αγαμέμνονα, στιγματίζει τον τύραννο για τα εγκλήματά του και τον προειδοποιεί ότι θα έρθει ο αδελφός της, Ορέστης, για να πάρει εκδίκηση. Ένας αγγελιαφόρος φέρνει την είδηση του θανάτου του Ορέστη, και η Ηλέκτρα, οργισμένη, τον μαχαίρωνει. Ο αγγελιαφόρος κατά θαυματουργό τρόπο δεν πεθαίνει, και η Ηλέκτρα αναγνωρίζει στο πρόσωπό του τον Ορέστη. Ο λαός ξεσηκώνεται, κι ο Ορέστης σκοτώνει τον Αίγισθο και δυο πιστούς αυλικούς του.

ΘΙΑΣΟΣ

Ελλάδα, 1975. Σκηνοθεσία: Θόδωρος Αγγελόπουλος. Διάρκεια: 230'. Έγχρωμη.

Από το 1939 έως το 1952, τα μέλη του *Θιάσου* διασχίζουν το χρόνο παίζοντας την Γκόλφω, ζουν τις προσωπικές τους ιστορίες πάνω στον αρχέτυπο μύθο των Ατρείδων και διαπερνούν την Ιστορία σαν σύνθετα υποκείμενα πλέον ενός πολιτισμικού λόγου (Γκόλφω) και μιας οιδιπόδειας σχέσης (Ατρείδες). Ο θιάσος –μάρτυρας και υποκείμενο της Ιστορίας– τέμνει τη χρονική αλληλουχία της αφήγησης, και στη θέση της αποκαθιστά ένα «επικό» –με την μπρεχτική έννοια του όρου– ιστόρημα, δομημένο πάνω στη γνωστή εκτύλιξη του μύθου των Ατρείδων. Οι Ατρείδες, μέσα από την κλασική μορφή της τραγωδίας, επανασυνθέτουν το ιστορικό μωσαϊκό της εποχής. Η πανταχού παρούσα Γκόλφω –ένα (σχεδόν) αρχέτυπο ακόμα, πολιτισμικό αυτή τη φορά– σχολιάζει τις δύο επάλληλες ιστορίες: αυτήν των Ατρείδων και την Ιστορία.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΒΑ 2037

Ελλάδα, 1975. Σκηνοθεσία: Νίκος Νικολαΐδης. Διάρκεια: 100'. Ασπρόμαυρη.

Μια γυναίκα, έγκλειστη σ' ένα υπόγειο διαμέρισμα-φυλακή, περιμένει τη διαταγή μετακίνησής της. Μια παρέα της πετάει κοροϊδευτικά διάφορα πράγματα από το φεγγίτη, κι εκείνη τους απωθεί βίαια μ' ένα αιχμηρό αντικείμενο. Ξυπνά τον άνδρα που κοιμάται στο ίδιο διαμέρισμα, ο οποίος σε λίγο φεύγει για τη δουλειά του. Στο τηλέφωνο, ένας άγνωστος της λέει ότι είναι ο εραστής της, αλλά εκείνη δεν τον θυμάται. Ο ταχυδρόμος χτυπά, αλλά εκείνη, έντρομη, δεν του ανοίγει. Το τηλέφωνο ξαναχτυπά, και της ζητούν λεπτομέρειες για την επικείμενη μεταφορά της. Στο διαμέρισμα τώρα είναι μια άγνωστη γυναίκα, με επιδέσμους στους καρπούς. Μιλάνε φιλικά, κι ύστερα η άγνωστη εξαφανίζεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ελλάδα, 1975. Σκηνοθεσία: Κώστας Φέρρης. Διάρκεια: 75'. Έγχρωμη.

Ο Προμηθέας βρίσκεται αλυσοδεμένος σ' ένα βράχο, γιατί, αφού βοήθησε τον Δία να πάρει την εξουσία, τον πρόδωσε, δίνοντας τη φωτιά στους θνητούς. Ο Ήφαιστος είναι ο εκτελεστής των διαταγών του Δία· ο Ωκεανός, ο μεσολαβητής· ο Έρμης, ο πληροφοριοδότης-βασανιστής – ένας Έρμης ακροβάτης, του οποίου η ελευθερία των κινήσεων αποτελεί οπτική πρόκληση στον δεμένο Προμηθέα. Στο μεταξύ, παρουσιάζεται στον Προμηθέα η Ιώ, κι εκείνος της λέει τη μοίρα της. Ο Δίας είναι ερωτευμένος μαζί της κι αυτό θα της προκαλέσει δυστυχίες, αλλά ταυτόχρονα θα φέρει στον κόσμο το παιδί-κληρονόμο της εξουσίας του Δία. Ο Προμηθέας αρνείται να αποκαλύψει το μυστικό του στον Δία όσο είναι δεσμώτης. Για τιμωρία, το σώμα του θάβεται μέσα στο βράχο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ελλάδα, 1977. Σκηνοθεσία: Μιχάλης Κακογιάννης. Διάρκεια: 130'. Έγχρωμη.

Τα ελληνικά στρατεύματα βρίσκονται καθηλωμένα στην Αυλίδα, εξαιτίας της άπνοιας που δεν επιτρέπει στα πλοία να αποπλεύσουν για την Τροία. Ο Αγαμέμνων, εκτός από την έλλειψη τροφίμων και την ανταρσία των στρατευμάτων, έχει να αντιμετωπίσει τις ίντριγκες του μάντη Κάλχα και της θεάς Αρτέμιδος, της οποίας σκότωσε το ιερό ελάφι. Ο Κάλχας, για να τον εκδικηθεί, κάνει το χρησμό ότι οι θεοί θα στείλουν ούριους ανέμους μόνο αν ο Αγαμέμνων θυσιάσει την κόρη του, Ιφιγένεια. Ο στρατηλάτης, πιασμένος στην παγίδα των φιλοδοξιών του, διατάζει να έρθει η κόρη του από το Άργος στην Αυλίδα, με πρόσχημα ότι θα την παντρεύσει με τον Αχιλλέα. Μαζί με την Ιφιγένεια έρχεται και η μητέρα της, Κλυταιμνήστρα, γεμάτη χαρά για την τύχη της κόρης της. Όταν, όμως, μαθαίνει την αλήθεια, μάταια προσπαθεί να πείσει τον Αγαμέμνονα να αλλάξει γνώμη...

ΚΡΑΥΓΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ / A DREAM OF PASSION

Ελλάδα – ΗΠΑ, 1978. Σκηνοθεσία: Jules Dassin. Διάρκεια: 110'. Έγχρωμη.

Η *Κραυγή γυναικών* είναι μια άλλη πράξη αναγνώρισης και σύγκλισης της αρχαιοελληνικής μυθολογίας, όπως μορφοποιήθηκε στο κλασικό δράμα, και της σύγχρονης νεοελληνικής πραγματικότητας. Στην Ελλάδα της δεκαετίας του '70, μια ηθοποιός, η οποία πρόκειται να υποδυθεί τη Μήδεια του Ευριπίδη στο θέατρο, επισκέπτεται στις φυλακές του Κορυδαλλού και συνομιλεί με μια σύγχρονη Αμερικανίδα «Μήδεια», που σκότωσε τα τρία παιδιά της για να εκδικηθεί τον άνδρα της. Ο Dassin, με πηγή έμπνευσης και πεδίο αναφοράς το ομότιτλο έργο του Ευριπίδη πάλι, κάνει τη δομική επιλογή που είχε αποτύχει στη Δοκιμή. Συνταιριάζει μύθο και πραγματικότητα, αναπαριστάει τέχνη και καθημερινή ζωή, Μήδεια και Μελίνα, δουλεύοντας σε τρία επίπεδα το ίδιο θεματικό μοτίβο.

Θιάσος

Ευριδίκη BA2037

Προμηθέας σε δεύτερο πρόσωπο

A dream of passion

Blade runner

Τα χρόνια της μεγάλης ζέστης

Ηνίοχος

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΤΙΤΑΝΩΝ

CLASH OF THE TITANS

ΗΠΑ, 1980. Σκηνοθεσία: Desmond Davis. Διάρκεια: 114'. Έγχρωμη.

Ο βασιλιάς του Άργους, Ακρίσιος, κλέβει την κόρη του, Δανή, και το γιο της, Περσέα, σ' ένα φέρετρο και τους ρίχνει στη θάλασσα, επισύροντας την οργή του Δία, ο οποίος ζητά από τον Ποσειδώνα να ελευθερώσει τον Τιτάνα Κράκεν για να εξαφανίσει το Άργος από προσώπου Γης. Η Δανή και ο Περσέας σώζονται στη νήσο Σέριφο, όπου ο Περσέας μεγαλώνει υπό την προστασία του πατέρα του, Δία. 20 χρόνια αργότερα, ο Δίας τιμωρεί τον Κάλιμπο, γιο της Θέτιδας, επειδή σκότωσε όλα τα φτερωτά άλογα εκτός από τον Πήγασο.

BLADE RUNNER

ΗΠΑ, 1982. Σκηνοθεσία: Ridley Scott. Διάρκεια: 117'. Έγχρωμη.

Πανκ, Μεξικανοί, Κινέζοι, ομίλη, βιτρίνες, απόκοσμα κτίρια, συνθετικά αντικείμενα, ιπτάμενα οχήματα, τεράστια φώτα νέον με διαφημίσεις, βρόμικοι δρόμοι, οσμή αποσύνθεσης, και η βροχή να μη σταματά ποτέ. Πουθενά δεν υπάρχει ασφάλεια. Κανείς δεν έχει αναμνήσεις, γιατί αυτές είναι ένα επικίνδυνο φως. Παγιδευμένος απ' το παρελθόν, αλλά και χωρίς μέλλον, ο ήρωας αμφιβάλει για τις πράξεις του, αλλά εκτελεί την αποστολή του, έστω κι αν κάθε φορά που σκοτώνει, λυπάται τα θύματά του. Ίσως γιατί είναι σαν να σκοτώνει τον ίδιο του τον εαυτό. Έρχεται, όμως, η στιγμή που από κυνηγός γίνεται θήραμα, για να γνωρίσει έτσι τι σημαίνει να ζει κανείς καθημερινά μέσα στο φόβο· όπως τα θύματά του, οι πολεμιστές-ποιητές, ορέπλικες που κατέβηκαν στη Γη για να συναντήσουν το Δημιουργό τους και να επιτελέσουν την οιδιπόδεια προσταγή: το φόνο του Πατέρα.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Ελλάδα, 1984. Σκηνοθεσία: Θόδωρος Αγγελόπουλος. Διάρκεια: 137'. Έγχρωμη.

Ο Αλέξανδρος, σκηνοθέτης του κινηματογράφου, κουρασμένος από τις μυθοπλασίες, αναζητά μια ιστορία ουσιαστική, όπως κι έναν ηλικιωμένο ηθοποιό για τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Οι διάφοροι υποψήφιοι δεν του κάνουν, και το βλέμμα του προσκολλάται σ' έναν ηλικιωμένο που πουλάει λεβάντες στο δρόμο. Τον ακολουθεί μέχρι το λιμάνι, όπου τον περιμένει η αδελφή του, για να υποδεχθούν τον πατέρα τους, Σπύρο, πολιτικό πρόσφυγα από την Τασκένδη, ο οποίος έρχεται για πρώτη φορά ύστερα από 32 χρόνια στην Ελλάδα. Ο άνθρωπος που κατεβαίνει από το πλοίο, έχει τα χαρακτηριστικά του γερο-πωλητή, κι απ' αυτή τη στιγμή η ταινία του Αλέξανδρου και η μυθοπλασία της ταινίας συγχέονται.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ελλάδα, 1991. Σκηνοθεσία: Φρίντα Λιάππα. Διάρκεια: 104'. Έγχρωμη.

Τέλος του καλοκαιριού. Η ζέστη ξεπερνά το συνθησιαμένο μέτρο. Μια παρέα παραθεριστές συνεχίζουν τις διακοπές τους στην παραλία όπου έχει γεννηθεί και ζει μες στην αναμονή η Ηλέκτρα, μόνη, χωρίς οικογένεια, αγνοώντας τα πάντα για τον εαυτό της. Ένα μεσημέρι καταφθάνει ο Παύλος. Όλα τού μοιάζουν γνώριμα και ξένα μαζί. Ένας άγνωστος ιός, συνέπεια του καύσωνα, έχει καταστρέψει τη μνήμη του. Η ζέστη γίνεται όλο και πιο δυνατή. Η ζωή των παραθεριστών δυσκολεύει, κι η ένταση ανάμεσά τους φτάνει συχνά σε εκρήξεις. Ο έρωτας ανάμεσα στην Ηλέκτρα και τον Παύλο μοιάζει αναπόφευκτος. Ύστερα σπώνεται ο σιρόκος. Το φως γίνεται γλαυκό. Ο κόσμος ακινητοποιείται. Την τελευταία νύχτα, τη νύχτα της μεγάλης ζέστης, ο τόπος θυμάται το παρελθόν του, κι ο Παύλος και η Ηλέκτρα βυθίζονται μέσα στη μνήμη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ / ANTIGONE

Γερμανία – Γαλλία, 1992. Σκηνοθεσία: Jean-Marie Straub, Danièle Huillet. Διάρκεια: 100'. Έγχρωμη.

Η Αντιγόνη, κόρη του Οιδίποδα, αντιτίθεται στην απόφαση του τυράννου της Θήβας, Κρέοντα, να μείνει άταφο το πτώμα του αδελφού της, Πολυνείκη, επειδή είχε στραφεί κατά της πόλης. Προχωρά κρυφά στην εκταφή του πτώματος, αλλά συλλαμβάνεται και καταδικάζεται να κλειστεί ζωντανή σε μια σπηλιά. Ο Αίμων, γιος του Κρέοντα και αρραβωνιαστικός της Αντιγόνης, διαμαρτύρεται για την απόφαση αυτή του πατέρα του, ο οποίος τον καταριέται. Οι θεοί στρέφονται τελικά κατά του Κρέοντα, ο οποίος πληροφορείται την αυτοκτονία του Αίμονα στα πόδια της κρεμασμένης Αντιγόνης.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Ελλάδα, 1994. Διάρκεια: 140'. Έγχρωμη.

Η περιπέτεια της ζωής ενός Νεοέλληνα από το 1941 μέχρι τις μέρες μας. Φοιτητής πριν την Κατοχή, ο Ηνίοχος συλλαμβάνεται από τους Ιταλούς και φυλακίζεται. Εκεί, στο κολαστήριο της φυλακής, θα πάρει τα πρώτα μαθήματα για μια στάση ζωής μέσα στο φως της ενάργειας. Δραπετεύει κι ανεβαίνει στο βουνό, όπου τον βρίσκουν οι αντάρτες σ' ένα ξωκλήσι και τον παίρνουν μαζί τους. Μετά την εμπειρία της πρώτης μάχης, όπου οι Γερμανοί καίνε ένα χωριό και οι αντάρτες σφάζουν 70 αιχμαλώτους, συνεχίζει να παίρνει μέρος στην Αντίσταση, διατηρώντας πάντα κάποια κριτική απόσταση από τα γεγονότα. Ένας «δεξιός» αντάρτης, ο Κώστας Κούτρας, καλεί άφοβα τους πάντες στο γάμο του και πέφτει ηρωικά από τα βόλια των «αριστερών». Ο Ηνίοχος τα φτιάχνει με τη χήρα του, Ελένη. Η απελευθέρωση έρχεται, και οι πρώην σύντροφοί του εκτελούνται, τρελαίνονται ή εξορίζονται στη Μακρόνησο.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ελλάδα, 1995. Σκηνοθεσία: Θόδωρος Αγγελόπουλος. Διάρκεια: 176'. Έγχρωμ.
Ο Α., ένας έλληνας σκηνοθέτης που έζησε χρόνια αυτοεξόρι-στος στην Αμερική, επιστρέφει στη γενέτειρά του, την Πτολε-μαΐδα, για την προβολή της τελευταίας του ταινίας, η οποία έ-χει δημιουργήσει πολλούς εχθρούς. Ωστόσο, αυτό που τον τυ-ραννεί σαν έμμονη ιδέα, είναι να βρει τρεις μπομπίνες ανέμ-φάνιστου φιλμ των Αδελφών Μανάκη, πιονιέρων του βαλκανι-κού κινηματογράφου, οι οποίοι στις αρχές του αιώνα κατέγρα-ψαν την ιστορία και τα ήθη της περιοχής, χωρίς να επηρεα-στούν από τις μετέπειτα εθνικιστικές διαμάχες και συγκρού-σεις. Ξεκινά, λοιπόν, ένα ταξίδι από τη Φλώρινα στην Κορυτσά, το παλιό Μοναστήρι, τη Φιλιππούπολη, τα Σκόπια, το Βουκου-ρέστι, την Κοσταντζα δίπλα στο Δούναβη, για να καταλήξει στο πολιορκημένο Σαράγεβο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ / EDIPO ALCALDE

Κολομβία – Μεξικό – Ισπανία, 1996. Σκηνοθεσία: Jorge Ali Triana. Διάρκεια: 98'. Έγχρωμ.
«Ο δήμαρχος-βασιλιάς της ταινίας είναι η εικόνα τής γενιάς μου. Ονειρεύεται έναν κόσμο αρμονικό και ειρηνικό, αλλά ο υ-λισμός της εποχής μας, αποδεικνύει ότι ο μοναδικός τυφλός είναι αυτός» λέει ο σκηνοθέτης Jorge Ali Triana, ο οποίος με-τέφερε στην οθόνη ένα σενάριο του Gabriel García Marquez, βασισμένο σε μια σύγχρονη απόδοση της τραγωδίας *Οιδίπους Τύραννος* του Σοφοκλή, η δράση της οποίας μεταφέρθηκε στη σημερινή Κολομβία. Η ενδημική βία που πλήττει τη χώρα, υ-ποκαθιστά την πανούκλα στην αρχαία Θήβα. Ο κεντρικός ήρω-ας (χωρίς όνομα, με μόνο τον τίτλο του αξιώματός του: Δή-μαρχος, αν και πρόκειται για διορισμένο από την κυβέρνηση α-ξιωματούχο) ερευνά τη δολοφονία ενός προύχοντα της περιο-χής, που φέρει το όνομα Λάιος. Η έρευνα τον οδηγεί στη δρά-ση διαφόρων ομάδων, ανταγωνιστικών μεταξύ τους, που, ό-μως, συμπληρώνουν το παζλ της βίας στη Λατινική Αμερική: παραστρατιωτικοί, αντάρτες, κανονικός στρατός, καρτέλ ναρ-κωτικών κ.ά.

THE MATRIX

ΗΠΑ – Αυστραλία, 1999. Σκηνοθεσία: Andy & Larry Wachowski. Διάρκεια: 136'. Έγχρωμ.
Η ευφυΐα των Αδελφών Wachowski είναι ότι ενσωμάτωσαν στην ταινία το πάθος τους για μυθικές και βιβλικές αναφορές ό-πως και τις γνώσεις τους γύρω απ’ τη φιλοσοφία και τη σημει-ολογία, φτιάχνοντας μια πολυπρισματική μυθολογία, που πα-ραπέμπει από τον Jean Baudrillard (*Simulacres et simulation*) μέχρι την αρχαία ελληνική φιλοσοφία ή τα ανατολικά φιλοσοφι-κά συστήματα. Για παράδειγμα, πίσω απ’ τη δομή των δύο κό-σμων της ταινίας ίσως κάποιοι εντοπίσουν τη θεωρία του Η-ράκλειτου περί της σκαφοειδούς Γης, την αρχή του παντός α-πό το πυρ και την ύπαρξη της Γης ως εικόνας που προκύπτει απ’ τις ανάθυμιάσεις στο σύμπαν. Κάποιοι άλλοι βρίσκουν α-ντιστοιχίες ανάμεσα στο «πέρασμα» του Νίο από τον έναν κό-σμο στον άλλον με τη θεωρία του πλατωνικού σπηλαίου.

ΑΥΤΑ ΕΧΕΙ Η ΖΩΗ / ASI ES LA VIDA

Μεξικό – Ισπανία – Γαλλία, 2000. Διάρκεια: 98'. Έγχρωμ.
Η ιστορία της Μήδειας σε μια φτωχογειτονιά της Πόλης του Μεξικού, ιδωμένη όχι ως τραγωδία που επιφέρει την κάθαρ-ση, αλλά ως ένα δράμα (αιώνιο και άλυτο στην αντίθεσή του, α-φού αφορά στην πάλη του άνδρα με τη γυναίκα). Η δράση ε-

Το βλέμμα του Οδυσσέα

Edipo alcade

Asi es la vida

O brother, where art thou?

κυτλίσσεται μέσα σε 24 ώρες («που περνούν, μέχρι που χά-νουν το νόημά τους» κατά τη σεναριογράφο Alicia Paz Garcíadiego), στο κλειστό σύμπαν ενός συγκροτήματος οικιών που ανήκει σ’ έναν βδελυρό τύπο, με το παρατσούκλι Λα Μα-ράνα (Το Γουρούνι), ο οποίος περιφέρεται στους διαδρόμους, τις σκάλες και την εσωτερική αυλή σαν αληθινός άρχοντας/τύ-ραννος.

Ω, ΑΔΕΛΦΕ, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ;

Ο BROTHER, WHERE ART THOU?

ΗΠΑ, 2000. Σκηνοθεσία: Joel Cohen. Διάρκεια: 108'. Έγχρωμ.
Το *Ω αδελφέ, πού είσαι*, είναι μια πολύ ελεύθερη απόδοση της Οδύσσειας, που εκτυλίσσεται στο Νότο των Ηνωμένων Πολι-τειών, την εποχή της Μεγάλης Οικονομικής Κρίσης. Από την πρωταρχική αφήγηση, οι Cohen συγκράτησαν ένα χαλαρό πλαίσιο. Αλυσοδεμένος με τον Πιτ και τον Ντελμάρ, δύο άλ-λους καταδίκους που έχουν αποδράσει, ο Οδυσσέας διατρέχει τους δρόμους του Μισισιπή και συναντά πολλά εμπόδια μέχρι να ξαναβρεί το σπίτι του και την Πηνελόπη του (Πένι στην ται-νία). Πολλά από τα συναπαντήματά τους απηχούν με τρόπο ευ-τράπελο τις εμβληματικές μορφές του ομηρικού έπους. Σε μια ακροποταριά, ο Οδυσσέας και οι δυο του σύντροφοι θα συναν-τήσουν κάποιες αισθησιακές πλύστρες, θα αφεθούν στη γοη-τεία τους και θα μαγευτούν από το τραγούδι τους (τραγούδι Σειρήνων) και τις γενναιόδωρες καμπύλες που διαγράφονται κάτω απ’ τις βρεγμένες τους πουκαμίσες.

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

IL COLOSSO DI RODI

Ιταλία-Ισπανία-Γαλλία, 1961. Σκηνοθεσία: Sergio Leone. Διάρκεια: 127'. Έγχρωμ.
Ο Δάριος, ένας Αθηναίος στρατηγός, έρχεται για διακοπές στη Ρόδο, τη στιγμή που ο αυταρχικός βασιλιάς Σέρσης εγκαινιάζει τον περίφημο Κολοσσό στο λιμάνι του νησιού, ως σύμβολο της παντοδυναμίας του. Η Ντιάλα, κόρη του κατασκευαστή του Κο-λοσσού, προσπαθεί να σαγηνεύσει τον Δάριο, ο οποίος αρνεί-ται τις προτάσεις της. Στο μεταξύ, μια ομάδα επαναστατών, η-γούμενη από τον Πελιοκλή, επιχειρεί να ανατρέψει τον βασιλιά Σέρση. Ο τελευταίος έρχεται σε συμφωνία με τους Φοίνικες για να ξεκινήσουν πόλεμο κατά της Ελλάδας, κάτι που εμπίπτει στην αντίληψη του Δάριου, όμως δεν μπορεί να φύγει από το νησί, γιατί το λιμάνι είναι αποκλεισμένο. Συμμαχεί με τους ε-παναστάτες, αλλά συλλαμβάνεται, βασανίζεται και καταδικάζε-ται να θυσιαστεί στο θεό Μπάαλ. Καταφέρνει, όμως, να δρα-πετεύσει και συναντά τη Ντιάλα με σκοπό να πείσει τον πατέρα της να χρησιμοποιήσουν τα μυστικά του Κολοσσού προς όφε-λος της εξέγερσης. Η Ντιάλα τους προδίδει και ο πατέρας της σκοτώνεται, όπως επίσης και η πλειοψηφία των εξεγερμένων. Όμως, ένας σεισμός καταστρέφει την πόλη και το άγαλμα, σκο-τώνει τους κακούς και μαζί τους τη Ντιάλα.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ / ARRIVANO I TITANI

Ιταλία, 1961. Σκηνοθεσία: Duccio Tessari. Διάρκεια: 122'. Έγχρωμ.
Ο Κάδμος, βασιλιάς της Κρήτης, προσβάλλει τους Θεούς και κείνοι ελευθερώνουν τον Κρίο, το πιο νεαρό από τους Τιτάνες για να τον τιμωρήσει, με αντάλλαγμα να βρουν την ελευθερία τους και οι υπόλοιποι Τιτάνες. Ο Κρίος θα τα καταφέρει στην αποστολή του, ύστερα από μια κατάβαση στον Άδη, την πάλη του με μια γοργόνα και την ερωτική του σχέση με την κόρη του βασιλιά.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

3-10 Νοεμβρίου 2003 • Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Α', Λιμάνι)

Το αρχαίο δράμα, όπως διασώθηκε μέσα από τα γραπτά των μεγάλων τραγικών, αποτελεί ανοικτό δίαυλο επικοινωνίας της αρχαιότητας με το σημερινό κόσμο. Μέσα από τις τραγωδίες του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη, το μυθολογικό σύμπαν της Αρχαίας Ελλάδας διασώζεται αυτούσιο και, επιπλέον, γίνεται έδαφος για νέες ερμηνείες και προσαρμογές του στη σύγχρονη εποχή. Η ΣΙΝΕ-Μυθολογία εντοπίζει το σημείο όπου οι αρχαίοι μύθοι, το σύγχρονο θέατρο και η οπτικοα-κουστική παράδοση τέμνονται με τον καλύτερο τρόπο. Δεκαπέντε κινηματογραφημένες παραστάσεις αρχαίου δράματος, έτσι όπως αυτό προσεγγίστηκε από τους μεγαλύτερους θεατρικούς σκηνοθέτες του αιώνα μας, θα παρουσιαστούν στο Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης από τις 3 μέχρι τις 10 Νοεμβρίου. Η Ηλέκτρα, η Μήδεια, ο Οιδίπους και οι υπόλοιποι μυθικοί ήρωες της αρχαιότητας ανεβαίνουν στη σκηνή από τους Robert Wilson, Peter Stein, Δημήτρη Ροντήρη, Κάρολο Κουν, Ingmar Bergman και άλλους μεγάλους θεα-τρικούς σκηνοθέτες σε ιστορικές παραστάσεις που πρόσφεραν μια νέα ματιά στον τρόπο που ο σύγχρονος αναγνώστης, δημιουργός και θεατής, προσεγγίζει το αρχαίο δράμα, τους ήρωες του και τις αξίες του. Οι παραστάσεις αυτές κινηματογραφούνται και το σπάνιο αυτό αρχειακό υλικό προβάλλεται, προσφέροντας έτσι στο κοινό μια μοναδική ευκαιρία να τις παρακολουθήσει αληθιά και να τις αντιπαραθέσει με τις αντίστοιχες κινηματογραφικές και χορευτικές αναπαραστάσεις.

Ηλέκτρα του Σοφοκλή, Εθνικό θέατρο 1938

Δευτέρα 3/11

19:00 *Alkestis*, Robert Wilson, του Ευριπίδη (διδασκευή Robert Wilson, Heiner Mueller) 1989, 85', Γερμανία
21:00 *Αχαρνής*, Κάρολος Κουν, του Αριστοφάνη, 1976, 113', Ελλάδα

Τρίτη 4/11

19:00 *Medea*, Yukio Ninagawa, του Ευριπίδη, 1984, 97', Ιαπωνία
21:00 *Ajax A Tragedy by Sophocles*, Peter Meineck, του Σοφοκλή (δι-ασκευή Peter Meineck) 1992, 85', ΗΠΑ

Τετάρτη 5/11

19:00 *Ηλέκτρα*, Δημήτρης Ροντήρης, του Σοφοκλή, 1962, 90', Ελλάδα
21:00 *Oedipus Rex*, Tyrone Guthrie, του Σοφοκλή (διδασκευή William Butler Yeats) 1957, 88', Καναδάς

Πέμπτη 6/11

19:00 *Der Zyklon*, Roberto Ciulli, του Ευριπίδη, 1982, 92', Γερμανία
21:00 *Medée (st. Isabelle Huppert)*, Jacques Lassalle, του Ευριπίδη, 2001, 145', Γαλλία

Παρασκευή 7/11

19:00 *Electre*, Antoine Vitez, του Σοφοκλή, 1987, 105', Γαλλία
21:00 *Backanterna*, Ingmar Bergman, του Ευριπίδη (διδασκευή Göran O.Eriksson-libretto) 1993, 132', Σουηδία

Σάββατο 8/11

19:00 *Ajax*, Peter Sellars, του Σοφοκλή (διδασκευή Robert Auletta) 1987, 96', Ολλανδία
21:00 *Die Bakchen*, Klaus Michael Grueber, του Ευριπίδη, 1974, 207', Γερμανία

Κυριακή 9/11

21:00 *Orestie*, Peter Stein, του Αισχύλου 1983, 316', Γερμανία

Δευτέρα 10/11

19:00 *Agamemnon*, Erik Vos, του Αισχύλου (διδασκευή Erik Vos, Henk van der Horst) 1976, 70', Ολλανδία
21:00 *Bacchae*, Johan Simons, Paul Koek, του Ευριπίδη, 1994, 164', Ολλανδία

ΤΡΕΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ: Οι ταινίες του Ingmar Bergman

Οι επανεκδόσεις κλασικών ταινιών μεγάλων δημιουργών (Τσάπλιν, Αντονιόνι, Βέντερς, Βισκόντι, Μπέργκμαν) προσφέρονται, πέρα από μεμονωμένες προβολές και για μικρά αφιερώματα, προς όσους θέλουν να επαν-εκτιμήσουν τις μεγάλες στιγμές της τέχνης του σινεμά. Την πιο ευτυχή συγκυρία όμως αποτελεί η επανέκδοση, την ίδια περίοδο, των τριών ταινιών του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν *Οι άγριες φράουλες* (1957), *Περσόνα* (1966), *Κραυγές και ψίθυροι* (1973). Ταινίες ιδανικές για ένα μικρό αλλά πλήρες αφιέρωμα στο έργο του, καθώς συνιστούν όχι μόνο κορυφαίες στιγμές του αλλά και τις πιο αντιπροσωπευτικές αυτού του έργου, από ένα σύνολο 40 ταινιών στη διάρκεια μισού αιώνα (1946 - 1997).

Άγριες φράουλες, η πρώτη ταινία δρόμου στην ιστορία του σινεμά, ήδη το 1957, όπως επισημαίνει ο Γκούναρ Μπέργκνταλ, Σουηδός σκηνοθέτης, ερευνητής και φανατικός θαυμαστής του έργου του. Ταινία με πολλή «εξωτερικότητα», όχι μόνο και τόσο με την έννοια των ανοιχτών χώρων αλλά και των «εξόδων» από την πραγματικότητα στο όνειρο, στη χώρα της μνήμης, στη φαντασία. Όπως έχει πει ο ίδιος ο Μπέργκμαν: «Μου ήρθε η ιδέα να φτιάξω μια ταινία όπου να δείχνω εντελώς ρεαλιστικά κάποιον που ανοίγει ξαφνικά μια πόρτα και μπαίνει στα παιδικά του χρόνια. Κι ύστερα να ανοίγει μια άλλη πόρτα και να ξαναβγαίνει στην πραγματικότητα. Κι ύστερα να στρίβει στη γωνία του δρόμου και να βρίσκεται σε μια άλλη περίοδο της ζωής του και όλα να είναι ζωντανά και να συνεχίζουν όπως και πριν. Αυτή ήταν το πραγματικό σημείο εκκίνησης της ταινίας».

Περσόνα, μία από τις «ταινίες δωματίου» του Μπέργκμαν, σε περιορισμένο χώρο και με ελάχιστα πρόσωπα, όπου ερευνάται σε βάθος η ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης σε πολλή μοτίβα. Το απόσταγμα της κινηματογραφικής έκφρασης του Μπέργκμαν για τη σημασία των προσώπων και των προσωπειών και την πρωτοκαθεδρία της ερμηνείας των ηθοποιών στο έργο του. Η πιο μοντέρνα, καθαρά κινηματογραφική (ένα «ποίημα με εικόνες») και ανεξάντλητη σε σημασιοδοτήσεις ταινία του, όσα χρόνια κι αν έχουν περάσει από την πρώτη προβολή της και τα όσα έχουν γραφτεί για αυτήν.

Κραυγές και ψίθυροι, η πιο «ηχητική» και ταυτόχρονα η πιο «εικαστική», σε φωτισμούς και χρώματα (στο κόκκινο εμποτισμένη) ταινία του Μπέργκμαν που καταφέρνει και αισθητοποιεί την ίδια την ανθρώπινη ψυχή, καθώς αυτή διακινείται παντού από το εσωτερικό ενός σώματος που υποφέρει και πεθαίνει, λίγο πριν και λίγο μετά το σημείο μηδέν, παράλληλα κι εγκάρσια της βασικής πλοκής (το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου) σαν ένα θαύμα αθανασίας που αναδύεται εν μέσω της αναπόφευκτης θνητότητας των ανθρώπων πραγμάτων: Η Άγκνες που ψυχορραγεί, η Άγκνες που θυμάται και ξαναγίνεται παιδί, η Άγκνες που πεθαίνει, που παραμένει νεκρή και μετά «ανασταίνεται». Και πάντα θα ξαναζεί και θα ξαναπεθαίνει όσο υπάρχουν θεατές που ξαναβλέπουν αυτή την ταινία. Σαν ένα θαύμα κινηματογραφικό.

Σωτήρης Ζήκος

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 31 Οκτωβρίου

19:00 Περσόνα
21:00 Άγριες Φράουλες
23:00 Κραυγές και Ψίθυροι

Σάββατο 1 Νοεμβρίου

19:00 Άγριες Φράουλες
21:00 Κραυγές και Ψίθυροι
23:00 Περσόνα

Κυριακή 2 Νοεμβρίου

19:00 Κραυγές και Ψίθυροι
21:00 Περσόνα
23:00 Άγριες Φράουλες

Δευτέρα 3 Νοεμβρίου

19:00 Περσόνα
21:00 Άγριες Φράουλες
23:00 Κραυγές και Ψίθυροι

Τρίτη 4 Νοεμβρίου

19:00 Άγριες Φράουλες
21:00 Κραυγές και Ψίθυροι
23:00 Περσόνα

Τετάρτη 5 Νοεμβρίου

19:00 Κραυγές και Ψίθυροι
21:00 Περσόνα
23:00 Άγριες Φράουλες

Πέμπτη 6 Νοεμβρίου

19:00 Άγριες Φράουλες
21:00 Περσόνα
23:00 Κραυγές και Ψίθυροι

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Λίλο και Στιτς

Μία ακόμη ταινία κινουμένων σχεδίων στην κλασική σειρά της Ντίσνεϊ αλλά με διαφορετική πλοκή και ασυνήθιστους χαρακτήρες. Η Λίλο είναι μια μικρή γλυκιά Χαβανέζα που έχει χάσει τους γονείς της και ζει με τη μεγαλύτερη αδελφή της. Ο Στιτς είναι ένα εξωγήινο πλάσμα, αποτέλεσμα ενός παράνομου γενετικού πειράματος που κατέληξε στη Γη για

να κρυφτεί καθώς στον πλανήτη του καταζητείται. Η Λίλο τον περνάει για αδέσποτο σκύλο και αποφασίζει να τον κρατήσει κοντά της και να τον εκπαιδεύσει. Ο Στιτς βολεύεται με την κατάσταση και προσπαθεί να παίξει το ρόλο του όσο καλύτερα μπορεί. Μια ιδιαίτερη σχέση αναπτύσσεται ανάμεσά τους που η Λίλο την ονομάζει «οχάνα» που στα χαβανέζικα σημαίνει οικογένεια. Χωρίς να το θέλουν θα γίνουν οι πρωταγωνιστές ενός άτυπου «διαγαλαξιακού ανταγωνισμού» όπου η Λίλο θα κινδυνέψει και ο Στιτς θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει τις κρυφές του ικανότητες για να τη σώσει. Στο τέλος, σαν ένας πιο «ελεύθερος» και πιο εξωτικός Ε.Τ., ο Στιτς θα παραμείνει στη γη μαζί με την Λίλο, που μαζί με τον Τζούμπα που τον δημιούργησε και την αδελφή της Λίλο θα γίνουν μια οικογένεια.

Κυριακή 2 Νοεμβρίου, ώρα 12:00

Ηρακλής: Πέρα από το Μύθο

Ο υπότιτλος «πέρα από το μύθο» προστέθηκε στα ελληνικά για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις σχετικά με την αναδιασκευή από τη Ντίσνεϊ της ιστορίας και των άθλων του πιο δυνατού ήρωα της ελληνικής μυθολογίας. Εδώ ο Ηρακλής, αν και θνητός, είναι από γεννησιμιού του ένα είδος σούπερμαν της αρχαιότητας που αποφασίζει να αποδείξει στον πατέρα του Δία ότι είναι πραγματικός ήρωας. Με τη βοήθεια του Φιλοκλήτη, δασκάλου-προπονητή του, και του φτερωτού αλόγου, του Πήγασου, αναλαμβάνει δράση για να βοηθήσει, με την υπεράνθρωπη δύναμή του, τους ανθρώπους. Αντίπαλός του είναι ο υποχθόνιος Άδης και οι δύο πράκτορές του, τα «τερατόκια» Φόβος και Πανικός. Το πιο αδύναμο όμως σημείο του ήρωα θα αποδειχτεί η καρδιά του που θα ερωτευθεί την πλανεύτρια και πανέμορφη Μέγαρα. Όταν ο πόνος φέρει τη φρόνηση ο Ηρακλής θα αρθεί στο ύψος του ημίθεου ήρωα και θα σώσει τον Όλυμπο, τους Θεούς αλλά και θα νικήσει τον ίδιο το θάνατο. Πέρα από το μύθο.

Κυριακή 9 Νοεμβρίου, ώρα 12:00

Το μαγικό σπαθί: Αναζητώντας το Κάμελοτ

Πρόκειται για μια σύγχρονη εκδοχή του μύθου του βασιλιά Αρθούρου η οποία εξελίσσεται χίλια χρόνια πριν στη Μεγάλη Βρετανία, όταν η χώρα ήταν γεμάτη γενναίους ιππότες που έκαναν ευγενείς πράξεις.

Η ιστορία περιστρέφεται γύρω από την Κέιλι, ένα ζωρό και δυναμικό κορίτσι που ονειρεύεται να γίνει ιππότης της Στρογγυλής Τραπέζης σαν τον πατέρα της, τον Σερ Λάιονελ, ο οποίος πεθαίνει όταν είναι πολύ μικρή. Όταν ο μοχθηρός και εξουσιομανής Ρούμπερ και ο σατανικός του σύμμαχος Γκρίφιν κλέβουν το μαγικό σπαθί Εξκάλιμπερ του Βασιλιά Αρθούρου, η Κέιλι ξεκινά μια επικίνδυνη αναζήτηση για να ανακτήσει το σπαθί και να σώσει το Κάμελοτ.

Έτσι, μπαίνει σ' ένα πυκνό και τρομακτικό δάσος όπου συναντά τον Γκάρετ, ένα τυφλό αλλά ανεξάρτητο νεαρό, ο οποίος την οδηγεί μέσα στο δάσος βοηθώντας την να υπερπηδήσει τα πολυάριθμα και παράξενα εμπόδια που συναντά.

Κυριακή 16 Νοεμβρίου, ώρα 12:00

Πισίνα
Swimming Pool

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Οζόν. Σενάριο: Φρανσουά Οζόν, Εμανουέλ Μπερνχαϊμ. Φωτογραφία: Γιόρικ Λε Σο. Μοντάζ: Μόνικα Κόλμαν. Ηθοποιοί: Σαρλότ Ράμπλινγκ, Λουντιβίν, Σανιέ, Τσαρλς Ντάνς, Μαρκ Φαγιόλ, Ζαν Μαρι Λαμούρ. Διάρκεια: 103'

Μια απροσδόκητη και γεμάτη εντάσεις συνάντηση, ανάμεσα σε μια συγγραφέα αστυνομικών μυθιστορημάτων και μια νεαρή κοπέλα βρισκείται στο κέντρο αυτής ταινίας μυστηρίου. Η Σάρα, μια διάσημη βρετανίδα συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, ζει μια ζωή χωρίς απολάυσεις. Βυθισμένη στην ανία της επιτυχίας και κουρασμένη από το είδος των μυθιστορημάτων

που γράφει, δέχεται με ευχαρίστηση την πρόταση του πράκτορά της για διαμονή στην βίλα του στην Νότια Γαλλία. Η απρόοπτη είσοδος της γαλλίδας κόρης του ιδιοκτήτη, της Τζούλι, θα διαταράξει τις απολαύσεις της μοναξιάς. Η νεαρή κοπέλα περιβάλλεται από την αύρα της σεξουαλικής σαγήνης και η διαμονή της στην βίλα συνιστά μια πρόκληση για την Σάρα. Η χωρίς ενοχές σεξουαλική της ζωής, η ελευθεριότητα της και η απορριπτική στάση της Σάρα θα προσδιορίσουν καταρχάς την σχέση τους. Όταν όμως επέλθει η αναπόφευκτη συμφιλίωση τότε οι σκοτεινοί πόθοι και οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες θα έρθουν στην επιφάνεια...

Σ' αυτή την ταινία τα σύνορα φαντασίας και πραγματικότητας, αθωότητας και ένοχης είναι συγχυμένα και δυσδιάκριτα, και το έγκλημα μπορεί να είναι κάτι παραπάνω από την κορύφωση στην πλοκή ενός αστυνομικού μυθιστορήματος. Μετά το

φωτεινό (και μουσικό) διάλειμμα της προηγούμενης ταινίας του ο Φρανσουά Οζόν επιστρέφει στη μόνιμη θεματολογία της φιλομορφίας του: η είσοδος ενός «ηρωικού» προσώπου που αναστατώνει την νηφάλια καθημερινότητα και τις βεβαιότητες μια ζωής, οι πόθοι που ζητούν επιτακτικά την πλήρωσή τους, οι απρόοπτες δυναμικές της σεξουαλικής επιθυμίας, όλα αυτά συνιστούν πολλούς γύρω από τους οποίους περιστρέφεται το έργο του σκηνοθέτη. Παράλληλα η ταινία είναι για τον Οζόν μια ευκαιρία να συναντηθεί ξανά με την Σαρλότ Ράμπλινγκ μετά το *Sous le sable*. Η επιβλητική της παρουσία, τα ίχνη μιας σκοτεινής προσωπικότητας που διακεί η υποκριτική της, οι όχι και τόσο μακρινοί απόχθοι μιας έντονης σεξουαλικότητας σκιάζουν την δραματική πλοκή. Από την άλλη ο αισθησιασμός της Λουντιβίν Σανιέ και η προφανής σεξουαλικότητα της συνιστούν τον άλλο πόλο μιας ισχυρής αντίθεσης.

Δημήτρης Μπάμπας

«Αυτό που μ' ενδιαφέρει σ' ένα χαρακτήρα είναι η εξέλιξη και η τροχιά που διαγράφει. Αν ένας χαρακτήρας είναι σε μια συγκεκριμένη διανοητική κατάσταση στην αρχή της ταινίας, αυτό δεν σημαίνει ότι θα παραμείνει καθώς η ιστορία της ταινίας αναπτύσσεται. Το "ταξίδι" της Sarah της επιτρέπει να εξελιχθεί με πολλούς τρόπους. Αυτός ο χαρακτήρας είναι πολύ διαφορετικός απ' ό,τι εγώ. Η αγγλίδα που γράφει αστυνομικά μυθιστορήματα ζει σ' ένα πολύ ιδιαίτερο κόσμο. Έχω διαβάσει πολλά απ' αυτά και από συγκεκριμένες συγγραφείς: Agatha Christie, Patricia Highsmith, Ruth Rendell. Είναι στα αλήθεια πολύ μοναδικές προσωπικότητες, λίγο περιφρονητικές, κακόκεφες και λάτρες του αλκοόλ. Έχουν την τάση να επιδιώκουν την μοναξιά τους και να κλείνονται σ' ένα άβολο κόσμο σιωπής».

Σαρλότ Ράμπλινγκ

το πρόσωπο του μήνα Συνέντευξη: Χρίστος Καλλιτάσης

Ποιος είναι ο
François Ozon;

Ο 37χρονος γάλλος σκηνοθέτης κατάφερε στην πέμπτη μεγάλου μήκους ταινία του *8 Γυναίκες* να συνθέσει το ερωτικό πορτραίτο των έξι ίσως σημαντικότερων γυναικών ηθοποιών του σύγχρονου γαλλικού κινηματογράφου: Ιζαμπέλ Ινέρ, Εμανουέλ Μπεάρ, Βιρζίν Λεντογιέν, Ντανιέλ Νταριέ, Φανί Αρντάν και Κατρίν Ντενέβ. Με το *Swimming Pool* κάνει μια βουτιά στην πισίνα κι ας είναι φαγωμένος. Ο Οζόν σπούδασε πρώτα θεωρία κινηματογράφου στο PARIS 1 και στη συνέχεια σκηνοθεσία στη FEMIS του Παρισιού. Τότε καλλιιεργήθηκε η περιέργειά του και η επιθυμία του να βλέπει ταινίες, έμαθε να δουλεύει με πολύ λίγα υλικά μέσα και βρήκε το δικό του λεξιλόγιο εικόνων πειραματιζόμενος στα 8 χιλιοστά, πριν ακόμη δοκιμαστεί στην ομαδική εργασία. Ξεχώρισε από τη μοναδική μεσαίου μήκους ταινία του *Κοιτώντας τη Θάλασσα*. Εδώ και έξι χρόνια υπογράφει μια ταινία το χρόνο, το *Κάτω από την Άμμο* έκανε 600.000 εισιτήρια μόνον στη Γαλλία. Είναι μήπως ο διάδοχος του Φρανσουά Τριφύ;

Μιλάει και κινείται πολύ γρήγορα ενώ απαντά απ' ευθείας στις ερωτήσεις χωρίς να αφήσει κάποιο κενό διάστημα χρόνου. Έχει σχεδιάσει με την κάθε του ταινία μια γραφή ξεχωριστή. Συνήθως διαλέγει το κάδρο μόνος του κρατώντας την κάμερα. Ο Φρανσουά Οζόν δείχνει πως δεν έχει επίγνωση του πραγματικού αναστήματός του ή τουλάχιστον δεν του δίνει τη σημασία που συνηθίζεται. Χαρακτηρίζεται ως κυνικός, δεν κρύβει την όρεξη και τις φιλοδοξίες του και γνωρίζει πως πρέπει να απαιτήσει τώρα αυτό που πιθανότατα δεν θα του παρέχεται πάντα. Είναι ένας σκηνοθέτης του περιθωρίου ο οποίος στη διάρκεια μιας πενταετίας κέρδισε την αναγνώριση από το ανώνυμο κοινό. Με τις ταινίες του έχει συνδυάσει την επιτυχία στο box office με την ικανοποίηση του απαιτητικού θεατή και την καλή γνώμη των κριτικών. Αν το έργο του αποκαλύπτει μια επιρροή είναι κυρίως αυτή του Φασμπίντερ. Συχνά συνθέτει μη ρεαλιστικά περιβάλλοντα στα οποία συμβαίνει η δράση των ηθοποιών του.

Όπως δηλώνει:

Βρίσκω απαραίτητο το να αφήσω στο θεατή μια απόσταση, μια ελευθερία, κάνοντας ταυτόχρονα έναν κινηματογράφο ο οποίος δικαιώνεται από αυτό που αναπαριστά. Ακολουθώ το δικό μου δρόμο και δεν θέτω πολλά ερωτήματα στον εαυτό μου.

Για τα σκηνοθετικά πειράματα που γίνονται από ταινία σε ταινία:

Η κάθε ταινία τρέφει την επόμενη και γεννιέται ενάντια στην προηγούμενη. Ήθελα να δουλέψω πάνω στην εικόνα των ηθοποιών. Τη Σαρλότ Ράμπλινγκ στο *Κάτω από την Άμμο* δοκίμασα να την εξανθρωπίσω, να την μετατρέψω σε μια φυσιογνωμία της καθημερινότητας για να μπορέσει το κοινό να ταυτιστεί μαζί της. Στις *8 Γυναίκες* η ιδέα ήταν η ακριβώς αντίθετη. Ήθελα να κάνω τις ηθοποιούς να είναι απληθαίστες με την χρήση του φωτός, τα κοστούμια, ήθελα να τις κάνω να εκπέμπουν μια λάμψη σχεδόν εξωπραγματική, όπως των αστεριών.

Για το γαλλικό κινηματογράφο:

Υπάρχει μια τάση στον γαλλικό κινηματογράφο να κάνουμε τα λιγότερα δυνατά, δηλαδή σαν να είμαστε απλά παρόντες.

Για την ηθοποιό Ιζαμπέλ Ινέρ σε ρόλο κωμικό:

Γνωρίζω πολύ καλά την πορεία της Ιζαμπέλ Ινέρ. Κατά κάποιο τρόπο με το ρόλο της στη *Δασκάλα του Πιάτου* του Μίκαελ Χάνεκε έφτασε στον απόγειο της καριέρας της. Έχει ενσαρκώσει πολλές φορές ένα χαρακτήρα με χαμηλό βλέμμα και ευαίσθητη ψυχή ο οποίος υποφέρει εσωτερικά. Από πάντα ένιωθα πως υπήρχε η δυνατότητα του κωμικού πάνω της. Ήθελα να της ζητήσω να κάνει το αντίθετο ακριβώς από αυτό που έχει συνηθίσει να κάνει. Στις *8 γυναίκες* κάνει γκριμάτσες, φωνάζει, σκοντάφτει, πετυχαίνει μια πραγματική σύνθεση του χαρακτήρα της, γίνεται ένα είδος θυηκού Λουί ντε Φινές και πιστεύω πως αυτό την τρόμαξε.

Για την προσέγγιση των ηθοποιών:

Συνηθίζω να είμαι ήπιος με τους ηθοποιούς. Ωστόσο, μερικές φορές χρειάζεται να είμαι αυστηρός, επειδή μπορούν να μου πάρουν την εξουσία. Είμαι από τη φύση μου αυταρχικός αλλά όχι δικτάτορας. Όταν χρειάζεται γίνωμι λίγο δικτατορικός. Οι ηθοποιοί μπορούν να δώσουν βάθος σε μια ταινία δηλαδή πολλοί από εμένα ανάνηψη.

«Ένας νέος σκηνοθέτης συνεργάζεται με ηθοποιούς που έχουν ήδη μια καριέρα σημαντική από πίσω τους και ρίχνει ξαφνικά ένα νέο βλέμμα πάνω τους.»

Αγιοργίτικο
Μπουτάρι

Η τέχνη του κόκκινου

Η τέχνη του κόκκινου αποκαλύπτεται στο Αγιοργίτικο Μπουτάρι. Από την οινοποιητική εταιρία που ανέδειξε το ελληνικό κόκκινο κρασί. Οι επιλεγμένοι ορεινοί αμπελώνες της Νεμέας και η ωρίμανσή του σε δρύινο βαρέλι του χαρίζουν το έντονο χρώμα του, την ισορροπία και το πλούσιο αρωματικό μπουκέτο του. Οι συνεχείς βραβεύσεις του σε διεθνείς διαγωνισμούς δικαιώνουν τους δημιουργούς του αλλά και τους λάτρεις του. Αγιοργίτικο Μπουτάρι. Αυθεντικό έργο της τέχνης του κόκκινου.

BOUTARI
ΠΕΜΠΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ

www.boutari.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ 44^ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Το σινεμά παίζει μπάλα...

Η εποχή που θα κόβουμε εισιτήριο σε κινηματογραφική αίθουσα για να παρακολουθήσουμε live συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις και αθλητικά γεγονότα πλησιάζει. Οι προβολές ξεκινούν θριαμβευτικά γύρω στο 2008 με σκηνοθέτη την ψηφιακή τεχνολογία.

Πριν από λίγο καιρό περισσότεροι από 50.000 φαν του Ντέιβιντ Μπάουι συγκεντρώθηκαν σε 85 κινηματογραφικές αίθουσες σε όλο τον κόσμο για να παρακολουθήσουν - σε απευθείας μετάδοση - μια διαφορετική συναυλία του διάσημου σταρ. Ο πάσας της ροκ παρουσίασε το νέο του άλμπουμ «Reality» κεκλιμένων των θυρών από σκηνή του Λονδίνου ενώ το πολυπληθές κοινό του απολάμβανε την πρωτόγνωρη αυτή οπτικοακουστική αυτή εμπειρία χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, χειροκροτώντας στο τέλος κάθε τραγουδιού και επευφημώντας τον πρωταγωνιστή της βραδιάς σαν να ήταν εκεί. Το πρόγραμμα περιλάμβανε επίσης ένα live σετ ερωτήσεων του κόσμου προς τον τραγουδιστή οι οποίες γίνονταν απευθείας, προσδίδοντας στο happening ακόμα μεγαλύτερη αμεσότητα.

Στο άμεσο μέλλον, events όπως αυτό θα αποτελούν καθημερινότητα για τους καταναλωτές ψυχαγωγικών προγραμμάτων χάρη στην εξέλιξη της ψηφιακής τεχνολογίας. Σύμφωνα με πρόσφατο

κής διασκέδασης όπως συναυλίες, αθλητικούς αγώνες, θεατρικά μιούζικαλ ενώ το μενού θα εμπλουτίζεται διαρκώς. Οι ερευνητές θεωρούν πως οι κάτοχοι των δικαιωμάτων μετάδοσης τέτοιων γε-

δημοσίευμα της μηνιαίας επιθεώρησης έρευνας «Screen Digest» για τα οπτικοακουστικά μέσα, μέχρι το 2008 οι ψηφιακές μηχανές προβολής θα μπορούν να δείχνουν σε ζωντανή μετάδοση στη μεγάλη οθόνη γεγονότα μαζι-

γονότων μόλις έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται τις τεράστιες δυνατότητες της επανάστασης που έρχεται στον τρόπο θέασης των ψυχαγωγικών προγραμμάτων, όπως επίσης και των κερδών που αυτός θα αντιπροσωπεύει στο μέλλον. Από την άλλη, ο αμερικάνικος και ευρωπαϊκός κινηματογράφος συνεχίζουν να επενδύουν δεκάδες εκατομμύρια στην τεχνολογία αυτού του είδους, σε μια προσπάθεια να προλάβουν την νέα πραγματικότητα, η οποία υποσχεται να μετατρέψει τα σινεμά σε «συγκροτήματα ψυχαγωγίας» που δε θα λειτουργούν αποκλειστικά ως κινηματογραφικές αίθουσες.

Ψηφιακή αριθμητική

Οι προβλέψεις του «Screen Digest» δείχνουν πως οι 80 ψηφιακές οθόνες που υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη θα έχουν φτάσει το 2008 τον αριθμό των 4.125, ενώ οι εναλλακτικού περιεχομένου ψυχαγωγικές εκδηλώσεις θα προσελκύουν τόσο πολύ κόσμο στους κινηματογράφους που οι προβολές τους θα τροφοδοτούν το 35% των κερδών των αιθουσών.

Τα επόμενα test events

Η επιτυχία του πειράματος με τον Ντέιβιντ Μπάουι άνοιξε το δρόμο και για άλλες τέτοιου τύπου δοκιμαστικές προβολές. Σειρά έχουν οι ΗΠΑ, όπου σε 26 κινηματογράφους σε όλη τη χώρα πρόκειται να μεταδοθεί το σόου της ροκ μπάντας «Rush» ενώ σχεδιάζεται επίσης ένα εκπαιδευτικό γεγονός με επίκεντρο την ταινία της Ντίσεϊ *Holes*. Μαθητές σχολείων θα συγκεντρωθούν σε 41 κινηματογράφους προκειμένου να παρακολουθήσουν το φιλμ και παράλληλα να κάνουν ερωτήσεις στο σκηνοθέτη και το σεναριογράφο της ταινίας.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ

Christopher Doyle (Αυστραλία, 1952). Εγκατέλειψε τις πανεπιστημιακές του σπουδές για να γίνει ναυτικός. Μαθήτευσε παραδοσιακή ιατρική στην Ταϊλάνδη δίπλα σ' ένα κομπογιαννίτη γιατρό. Δούληψε σαν οδηγός στο Παρίσι, σε αγροκτήματα στο Ισραήλ, σαν υδροσκόπος στη Ινδία. Σπούδασε κινέζικα στο πανεπιστήμιο του Χονγκ Κονγκ. Ο καθηγητής του τού έδωσε το κινέζικο όνομα «Κεφένγκ», που σημαίνει «όπως ο άνεμος», περιγράφοντας με ακρίβεια τον χαρακτήρα του.

Ακολουθώντας την κινέζα φίλη του βρέθηκε στην Ταϊβάν με σκοπό να σπουδάσει πολεμικές τέχνες, όμως εκεί συμμετείχε σε ερασιτεχνικούς θιάσους ως φωτιστής. Γνώρισε τον Edward Yang και γύρισε μαζί του την πρώτη του ταινία *That Day on the Beach*, ως διευθυντής φωτογραφίας. Μαζί με τον William Chang είναι οι πιο στενοί συνεργάτες του Wong Kar-Wai και αποκλειστικοί υπεύθυνοι για το "look" ταινιών όπως το *Chungking Express*, *Ευτυχισμένοι μαζί*, *Ερωτική επιθυμία*. Συνεργάστηκε με τα μεγαλύτερα ονόματα

του κινέζικου σινεμά: Zang Yimou (*Hero*), Chen Kaige (*Temptress Moon*), Stanley Kwan (*Red Rose, White Rose*).

Παράλληλα με τον κινηματογράφο ασχολείται με την φωτογραφία και το κολλάζ (τον Νοέμβρη μια έκθεση του θα παρουσιαστεί στο Φεστιβάλ). Ενώ συχνά δημοσιεύονται κείμενα του εξομολογήσεις, μαρτυρίες για τα γυρίσματα των ταινιών. Ένα τέτοιο κείμενο ειδικά γραμμένο για τους έλληνες αναγνώστες που αναφέρεται στην ταινία *2046* του Wong θα δημοσιευτεί στην ειδική έκδοση του φεστιβάλ.

Είναι χορτοφάγος.

Είναι ο σημαντικότερος διευθυντής φωτογραφίας στον κόσμο και στα τέλη Νοεμβρίου θα βρίσκεται στην Θεσσαλονίκη.

Data: <http://wkwai.free.fr/doyle/doyle.htm>

Damjan Kozole (Σλοβενία, 1964). Οι ταινίες του συνιστούν εμπορικές επιτυχίες πρώτου μεγέθους στην πατρίδα του. Η προηγούμενη του, μια γλυκόπικρη κωμωδία, το *Porno film* (2000), είχε προβληθεί στο τμήμα «Ματιές στα Βαλκάνια». Η τελευταία του με τίτλο *Spare Parts* έκανε την πρεμιέρα της στο Βερολίνο. Διαδραματίζεται σε μια συνοριακή πόλη της Σλοβενίας, πέρασμα παράνομων μεταναστών που κατευθύνονται προς τις ευημερούσες δυτικές χώρες. «Το 2000 η αστυνομία της

Σλοβενίας συνέλαβε 3600 παρανόμους πρόσφυγες που κατευθυνόταν στην Ιταλία, στην Ευρώπη», δηλώνει. Η οπτική της αφήγησης είναι αυτή των παρανόμων μεταφορέων, των «δουλεμπορών» που βοηθούν τους παρανόμους μετανάστες να περάσουν τα σύνορα. «Το *Krsko είναι η πατρίδα μου, μια μικρή πόλη στα σύνορα με την Κροατία γνωστή για το πυρηνικό της εργοστάσιο και τους αγώνες ταχύτητας. Και επίσης για τον υψηλό δείκτη ανεργίας*», περιγράφει τον τόπο της ταινίας.

Data: Κατάλογος Φεστιβάλ Βερολίνου

Derviz Zaim (Λεμεσός, 1964). Σπούδασε στα πανεπιστήμια Βόσπορου και Warwick. Σκηνοθέτης του βραβευμένου σε παλαιότερο Φεστιβάλ *Τούμπες μέσα σε φέρετρο* (1997). «Θέλω να δημιουργώ χαρακτήρες και καταστάσεις που να μου επιτρέπουν να χρησιμοποιώ μαύρο χιούμορ και ειρωνεία. Ψάχνω για κόμικς φιγούρες που είναι παγιδευμένες σε μια τραγωδία», δηλώνει για τις προθέσεις του. Στην πρόσφατη ταινία *Mud* που προβλήθηκε στην Βενετία επιχειρεί μια τολμηρή επιστροφή στην γενέθλια γη, δηλαδή την Κύπρο, και το τραυματικό της παρελθόν. Η ταινία είναι μια απαλλοτριωμένη από εθνικιστικές προκαταλήψεις προσέγγιση του εθνικού τραύματος, από μια τουρκοκυπριακή οπτική γωνία. «Όλοι οι χαρακτήρες της ταινίας έχουν κάποια αίσθηση της ενοχής αν και αυτή λειτουργεί σε διάφορες μορφές και σε διαφορετικά επίπεδα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς προσπαθούν να απελευθερωθούν απ' αυτή και αργά η γρήγορα το καταφέρνουν», επισημαίνει για τα πρόσωπα.

Data: σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας *Mud*

Ardak Amirkulov (Καζακστάν, 1955). Σπουδές φιλολογίας και σκηνοθεσίας. Το 1991 καθώς η Σοβιετική Ένωση καταρρέει, γυρίζει την τρίωρη ταινία *The Fall of Ortat*. Το σενάριο είχε γραφεί από τον ρώσο Alexei Guerman και την γυναίκα, στα μέσα της δεκαετίας του 80. Η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία είναι ένα ιστορικό έπος που βυθίζει τον θεατή σε μια συναρπαστική και άγνωστη πτυχή της ασιατικής ιστορίας. Κοζάκινα, μονγκολιανά και μανδρινάκια είναι οι γλώσσες που ακούγονται. Αφηγείται ένα σημαντικό ιστορικό συμβάν για τους μουσουλμάνους της κεντρικής Ασίας, την κατάληψη της πόλης Ortat από τον Μογγόλο Τζένγκις Χαν. Την σκοτεινή, κλειστοφοβική ατμόσφαιρα του πρώτου μέρους διαδέχεται ένα «ανοικτό» και αιματοβαμμένο δεύτερο μέρος. Οι επιρροές από τις γιανπωνέζικες ταινίες με σαμουράι, σπαγγέτι γουέστερν αλλά και τον Αντρέι Ταρκόφσκι χαρακτηρίζουν την ταινία. Σε μια σπάνια χειρονομία συναδελφικής αβροφροσύνης ο Μάρτιν Σκορσέζε παρουσιάζει την ταινία την περασμένη άνοιξη στη Νέα Υόρκη.

Data: <http://www.rusfilm.pitt.edu/2002/ga3/otrar-program-notes.html>

Darejan Omirbaev (Καζακστάν, 1958). Σπούδασε εφημερίδα μαθηματικά. Εργάστηκε ως καθηγητής. Συνέχισε τις σπουδές του στην φημισμένη VGIK. Η πτυχιακή του εργασία ήταν για την σημειολογία στον κινηματογράφο με αναφορές στα κείμενα των Pasolini, Metz, Jakobson και Mitry. Εργάστηκε ως κινηματογραφικός κριτικός και αργότερα στράφηκε στην σκηνοθεσία. *Kairat* (1991), *Kardiogramma* (1995), *Killer* (1998) είναι κάποιες από τις ταινίες του. Η γαλλική *Le Monde* έγραψε γι' αυτόν: «Στις ταινίες του έχει επινοήσει ένα ολόκληρο σύμπαν». «Κάνω ένα σινεμά αντιχολιγουντιανό», δηλώνει. «Δεν μ' αρέσει να δείχνω τη βία. Είναι ο θεατής που πρέπει να κάνει το μοντάζ της ταινίας και να φανταστεί το φόνο». Ως επιρροές αναγνωρίζει τις ταινίες του Robert Bresson (και ιδιαίτερα το *L'Argent*) και τους πίνακες του αμερικανού Edward Hopper.

Data: εφημερίδα *L'Humanite* (9-1-1999)

Killer, DVD περιοχής 3, με αγγλικούς υποτίτλους.

Kairat / Kardiogramma, DVD περιοχής 2, με γαλλικούς και αγγλικούς υποτίτλους.

16ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ του Άμστερνταμ

20-30 Νοεμβρίου 2003

Τη γεύση ενός Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ την έχουμε στη Θεσσαλονίκη από το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ που γίνεται το Μάρτιο. Το Φεστιβάλ του Άμστερνταμ είναι αυτό που άνοιξε το δρόμο πριν από 16 χρόνια.

Μπορούμε να δεχτούμε πως το ντοκιμαντέρ και η μυθοπλασία είναι απλά δύο διαφορετικά είδη κινηματογράφου. Το Φεστιβάλ με πρώτη ύλη το ντοκιμαντέρ έχει την ευκαιρία να θέσει ζητήματα πολιτικά που αφορούν στη καθημερινότητά μας. Δηλαδή, να συνδυάσει το λόγο των κινηματογραφιστών με αυτόν των συγγραφέων, δημοσιογράφων, παραγωγών και φυσικά του κοινού ξεπερνώντας την πλάνη της εξειδίκευσης. Έτσι το φεστιβάλ του Άμστερνταμ προσπαθεί να αντιληφθεί αιτίες για γεγονότα που κλονίζουν τη διεθνή επικαιρότητα. «Κάτι που έγινε αντιληπτό μετά την 11η Σεπτεμβρίου είναι πως γνωρίζουμε λίγα για τον κόσμο του Ισλάμ κι εκείνος για μας. Οι χριστιανοί, οι εβραίοι και οι μουσουλμάνοι απέδειξαν πως είναι ικανοί να κάνουν βάρβαρες πράξεις οι οποίες δεν κυρήσσονται από καμία από τις προηγούμενες θρησκείες. Είναι όλο και πιο σημαντικό για μας το να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι οδηγεί τους φανατικούς σε καταστροφικές πράξεις», αναφέρει η Άλι Ντέρκς διευθύντρια του Φεστιβάλ του Άμστερνταμ.

Ντοκιμαντέρ και τηλεόραση

Υπάρχει σχέση ανάμεσα σ' ένα Φεστιβάλ Κινηματογράφου (ντοκιμαντέρ) και την τηλεόραση για την Άλι Ντερκς: «Η τηλεόραση είναι ένα γρηγορότερο μέσο και γ' αυτό πιο ταιριαστό με την αναμετάδοση των γεγονότων της επικαιρότητας μέσω. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Άμστερνταμ εστιάζει στο δημιουργικό ντοκιμαντέρ, ένα είδος το οποίο απλά ζητά χρόνο για σκέψη. Σε προηγούμενο Φεστιβάλ διαλέξαμε ως θέμα συζήτησης μεταξύ των παρευρισκομένων το «πώς να τα βγάδουμε πέρα με το παρόν;». Το IDFA προσπαθεί να κινήσει το ενδιαφέρον του κόσμου για το ντοκιμαντέρ κι επιθυμεί να υπηρέτησε τους παραγωγούς του χώρου. Εύχομαι πως το πρόγραμμα γι' ακόμη μια φορά θα προσφέρει την απαραίτητη πρώτη ύλη για συζήτηση. Η πρόσκληση για παρατηρητές και σχολιαστές έχει δοθεί σε κινηματογραφιστές, παραγωγούς, συντάκτες, πολιτικούς, συγγραφείς και φυσικά στο κοινό.»

Τα σύγχρονα ντοκιμαντέρ

Σχετικά με την ποιότητα του σύγχρονου ντοκιμαντέρ η Άλι Ντερκς συμπληρώνει: «Επέστρεψε η εποχή των εκπληκτικών ιστοριών. Αιχώς λείπει το στοιχείο του πειραματισμού. Οι περισσότερες μη συμβατικές ταινίες μένουν κολλημένες στην επιφάνεια του πίνακα και χάνουν μια αποφασιστική εκτέλεση. Στις αναπτυσσόμενες και μη δυτικές χώρες το ντοκιμαντέρ συναντά ακόμη πιο δύσκολους καιρούς απ' ότι στη Δύση. Αυτό φαίνεται από την επιλογή των ταινιών στο διαγωνιστικό τμήμα ταινιών μεγάλου μήκους στο οποίο παρουσιάζονται κυρίως παραγωγές από τη Δύση. Ευτυχώς όμως στις μικρότερες

προβολές ταινιών και γόνιμες συζητήσεις για θέματα που υπογραμμίζονται από γεγονότα της τρέχουσας επικαιρότητας

διάρκειας ταινίες και στο πρόγραμμα πρωτοεμφανιζόμενων το σύνολο των χωρών και η ποικιλία των θεμάτων είναι εντυπωσιακές. Στην Αφρική και την Ινδία η επιρροή της τηλεόρασης στο ντοκιμαντέρ είναι ευδιάκριτη. Αυτό φαίνεται απλά από τις διάρκειες των ταινιών οι οποίες είναι κυρίως 28 και 56 λεπτά. Μεγαλύτερης διάρκειας ταινίες γίνονται στην Ασία αλλά ατυχώς συχνά είναι πολύ μεγάλες. Μια άξια προσοχής εξαίρεση είναι το Ιράν όπου η ποιότητα των ταινιών είναι εξαιρετικά υψηλή.»

Το πρόγραμμα του IDFA έχει αρκετές ενότητες κι ενδιαφέρεται κυρίως για πρεμιέρες, είναι προϋπόθεση για συμμετοχή σ' ένα από τα διαγωνιστικά τμήματα. Ωστόσο, υπάρχει το τμήμα reflecting images (ανακλώμενες εικόνες) όπου παρουσιάζεται μια ανθολογία των καλύτερων ντοκιμαντέρ της χρονιάς.

Ταινίες, τμήματα, βραβεία

Στη διάρκεια του Φεστιβάλ, δείχνονται περισσότερα από 200 ντοκιμαντέρ ενώ περί τις 90000 είναι οι συμμετοχές σε προβολές. Το Άμστερνταμ γίνεται ο τόπος συνάντησης με συναδέλφους του χώρου του ντοκιμαντέρ, σκηνοθέτες, ανεξάρτητους παραγωγούς, αγοραστές, χρηματοδότες. Από πέρσι το φεστιβάλ μεγάλωσε τη διάρκειά του από 8 σε 10 μέρες, αυτό αύξησε τον αριθμό προσέλευσης των θεατών και των επαγγελματιών του χώρου. Παράλληλα με το Φεστιβάλ λειτουργεί τμήμα αγοράς καθώς και φορέας χρηματοδότησης ντοκιμαντέρ Jan Vrijman Fund ο οποίος βοηθά παραγωγές από αναπτυσσόμενες χώρες. 16 τέτοιες παραγωγές προβλήθηκαν πέρσι από το IDFA. Τα κριτήρια χρηματοδότησης παίζουν κι αυτά το ρόλο τους. Τα 200 και πλέον ντοκιμαντέρ του προγράμματος είναι μοιρασμένα σε 10 τμήματα, 3 από αυτά είναι διαγωνιστικά. Κάτι που άλλαξε από την περσινή χρονιά είναι πως καταργήθηκε η διάκριση ανάμεσα σε φιλμ και βίντεο. Το μεγάλο βραβείο Joris Ivens είναι 12500 ευρώ ενώ ακολουθεί το δεύτερο βραβείο 10000 ευρώ καθώς και άλλα δύο βραβεία της Fipresci (διεθνής ένωση κριτικών κινηματογράφου) και του κοινού 2500 και 4500 ευρώ αντίστοιχα. Υπάρχει τμήμα που παρουσιάζει 12 ταινίες πρωτοεμφανιζόμενων δημιουργών. Επίσης επιλέγεται κάποιος σκηνοθέτης ο οποίος προτείνει 10 εκλεκτά του ντο-

κιμαντέρ. Για φέτος συμπεριλαμβάνονται οι επιλογές του αυστριακού Ούλριχ Ζάιντελ, που η ταινία του *Σκυθία Μέρα* (Hundstage) το 2001 είχε κερδίσει το μεγάλο βραβείο της κριτικής επιτροπής στο Φεστιβάλ της Βενετίας.

Ολλανδικά ντοκιμαντέρ

Για φέτος το βλέμμα στρέφεται στο Ολλανδικό ντοκιμαντέρ από το '45 στο '65, περίοδο άνθησης του είδους. Ταινίες σκηνοθετών όπως ο Bert Haanstra, ο Herman van der Horst και ορισμένοι άλλοι κέρδισαν βραβεία σε φεστιβάλ όπως των Κανών και του Βερολίνου. Οι ταινίες αυτές της περιόδου χαρακτηρίζονται από την προσοχή τους στο μοντάζ και τη φωτογραφική τους σύνθεση. Το περιεχόμενο τους δείχνει πως οι Ολλανδοί σκηώσαν τα μανίκια τους και προσπάθησαν να ξαναφτιάξουν τη χώρα τους προστατεύοντάς την από το νερό, αλλά επίσης το πώς παραμέρισαν τους φόβους απέναντι στην εξουσία στη δεκαετία του '60.

Ταινία έναρξης

Η ταινία που ξεκινά το Φεστιβάλ στις 20 Νοεμβρίου είναι το *Capturing the Friedmans*, πρώτη ταινία του αμερικανού Άντριου Τζέρεκι. Η ταινία κάνει μια έρευνα πάνω σ' ένα σκάνδαλο το οποίο κυριάρχησε στα δελτία ειδήσεων για μήνες στα μέσα της δεκαετίας του '80 στις ΗΠΑ. Η οικογένεια Φρίντμαν που με μια πρώτη ματιά φαίνεται τέλεια και αρμονική τραντάζεται όταν ο πατέρας Άρνολντ κι ένας από τους τρεις γιους του ο Τζέσε συνελήφθησαν ως ύποπτοι για διαδοχικούς βιασμούς νέων αγοριών. Και οι δύο ύποπτοι αρνούνται τις κατηγορίες και υποστηρίζονται από αρκετούς από τους συγγενείς τους. Από την άλλη μεριά δίνεται ένας μεγάλος αριθμός από ενοχοποιητικές καταθέσεις. Το *Συλλαμβάνοντας τους Φρίντμαν* δίνει την ευκαιρία στα μέλη της οικογένειας, μάρτυρες κι αλλοις οι οποίοι ήταν αναμειγνύμενοι με το γεγονός να περιγράψουν τις ιστορίες τους και συστήνει την οικογένεια Φρίντμαν μέσα από τα δικά τους βίντεο. Τα φαινόμενα γι' ακόμη μια φορά απαστούν, η αναζήτηση της αλήθειας μπορεί να ρίξει φως. Τυχαία ή όχι, επιλέχθηκε ταινία που φανερώνει μια πλευρά του δικασμού και της διαστροφής των σύγχρονων κοινωνιών με αφορμή το παράδειγμα των ΗΠΑ.

cine news

από την Τζέννη Παυλίδου

Πιάσε με αν μπορείς

Την αθηναϊκή ιστορία ενός τύπου που εμφανιζόταν στις συνεντεύξεις του βρετανικού τζετ σετ, παριστάνοντας τον Στάνλεϊ Κιούμπρικ (την εποχή που ο διάσημος auteur ζούσε απομονωμένος στο εξοχικό του στην Αγγλία και κανείς δεν γνώριζε το πρόσωπο του), πρόκειται να μεταφέρουν στη μεγάλη οθόνη δύο παλιοί συνεργάτες του μεγάλου δημιουργού. Ο Anthony Frewin στο σενάριο και ο Brian Cook (βοηθός σκηνοθέτης στη *Λάμψη* και στα *Μάτια Ερμητικά Κλειστά*) στην πρώτη του σκηνοθεσία υπογράφουν το *Colours me Kubrick* το οποίο πηλασάρεται ως μια ιδιοσυγκρασιακή κωμωδία. Στο ρόλο του «σινεφίλ» απατεώνα ο Τζον Μάλκοβιτς.

Έρωτας δίχως αύριο

Ο έρωτας ενός μουσουλμάνου DJ και μιας καθολικής Ιρλανδέζας δασκάλας στη σημερινή Γλασκώβη είναι η κατά Κεν Λόουτς εκδοχή της κλασικής ιστορίας του *Ρωμαιοί και Ιουλιέτα* στο νέο του φιλμ με τίτλο *Ae Fond Kiss*. Με τους πρωτοεμφανιζόμενους ηθοποιούς Ατά Γιακούμπ και Εύα Μπέρντιστι.

Έτοιμοι για το Αφγανιστάν

Η Τζένιφερ Άνιστον και ο Μπραντ Πιτ κατάφεραν να αποκτήσουν για λογαριασμό της εταιρίας τους «Plan B» τα δικαιώματα του βιβλίου «A mighty heart: The Brave Life and Death of my Husband Danny Pearl», που έγραψε η χήρα του δολοφονημένου ρεπόρτερ της Wall Street Journal, Ντάνι Περλ, Μαριάν. Πρόκειται για το χρονικό της εξαφάνισης και δολοφονίας του Περλ στα χέρια Πακιστανών στρατιωτικών, πέρσι, ενώ ερευνούσε τις διασυνδέσεις της Αλ Κάιντα, το οποίο θα μεταφέρουν στον κινηματογράφο με παραγωγή την Warner Bros.

Όλα για τον Φελίνι

Δέκα χρόνια μετά το θάνατο του Φεντερίκο Φελίνι, το Μουσείο Guggenheim της Νέας Υόρκης τιμάει τον μεγάλο Ιταλό μάγο του κινηματογράφου με μια μεγάλη ρετροσπεκτίβα από τις 31 Οκτωβρίου έως τις 25 Ιανουαρίου. Σπάνια σκίτσα από ταινίες του, αναπαλαιωμένες κόπιες αριστουργημάτων του, μικρού μήκους φιλμ, αποκλειστικές συνεντεύξεις και διαφημιστικά κλιπ που έκανε τη δεκαετία του '80 καθώς και καινούρια ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το έργο του (ανάμεσα τους και το *The Last Sequence* του Μάριο Σέσι, το οποίο περιέχει ακυκλοφόρητες σκηνές από το *La Dolce Vita*, περιλαμβάνονται στο «The Fellini Show!», το οποίο κάνει opening με ένα λαμπερό gala στις 30 του μήνα. Διάσημοι θαυμαστές του Φελίνι όπως ο Γούντι Άλεν και ο Ρομπέρτο Μπενίνι έχουν βγάλει ήδη εισιτήριο...

Θυμάσαι τον Τζέι Αρ;

Τα τηλεοπτικά 80'ς επιστρέφουν στη μεγάλη οθόνη με προδοσίες, συνωμοσίες και μοικίες στον πλανήτη του τεξανικού πετρελαίου. Σας θυμίζει κάτι; Ο λόγος για τη δυναστεία του Ντάλας το οποίο πρόκειται στο σεληνίδι με καστ που θα βγάζει μάτι. Βλέπε Μπρους Γουίλιας ως Τζέι Αρ, Τζέσικα Λανγκ ως Σου Έλεν και Κάθλιν Φάρελ ως Μπόμπι.

Στην κουζίνα ολοταχώς

Φαίνεται πως στους χιλιάδες φαν του διάσημου Βρετανού σεφ Τζέιμι Όλιβερ σε όλο τον κόσμο προστέθηκε κι ακόμα ένας. Ο λόγος για τον Ντάστιν Χόφμαν που προτίθεται να γυρίσει ταινία για τη ζωή του αυτοδημιούργητου και αυτοδίδακτου σαρ της κουζίνας, μετά από προτροπή του προσωπικού του μάγειρα στη Νέα Υόρκη, ο οποίος τον διαβεβαίωσε πως τα κατορθώματα του Όλιβερ θα αποτελούσαν εξαιρε-

τικό σενάριο. Το πρώτο deal ανάμεσα στον Χόφμαν και τον... ήρωα του έγινε on air στη διάρκεια του αμερικάνικου σόου «USA Today», όπου ο Όλιβερ παρέδιδε τηλεοπτικά μαθήματα ζαχαροπλαστικής στο αμερικανικό κοινό, και ο Χόφμαν ήταν μεταξύ των καλεσμένων.

Κάνε το όπως οι Γάλλοι

«Στο πλάτο με το γολθικό σινεμά» θα βρεθούν για δύο μήνες σπουδαστές κινηματογραφικών σχολών σε διάφορα πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Στα πλαίσια του συγκεκριμένου εκπαιδευτικού προγράμματος, μια σειρά δίσσων γάλλων σκηνοθετών θα δώσουν διαλέξεις και θα παρουσιάσουν ταινίες σε αμερικανούς φοιτητές, ξεκινώντας από τη Νέα Υόρκη στις 20 Οκτωβρίου. Μεταξύ των εισηγητών είναι ονόματα όπως του Πατρίς Σερό, του Σεντρίκ Κλαρίς και της Κατρίν Μπρεγιά.

Βρέθηκε ο Κλουζώ

Ο Στιβ Μάρτιν θα φορέσει τελικά τα ρούχα του Γάλλου επιθεωρητή Ζακ Κλουζώ στο ριμέικ της κλασικής ταινίας του '64 *Ο Ραζ Πάνθηρας*, η οποία καθιέρωσε τον Πήτερ Σέλερς ως alter ego του διάσημου κινηματογραφικού ήρωα.

Ο Γολγοθάς του Μελ

Δεν του έφταναν οι αντιδράσεις της καθολικής εκκλησίας για την κακή μεταχείριση των Εβραίων στη νέα αμφιλεγόμενη ταινία του *The Passion* (ο ίδιος το αρνείται) με θέμα τη ζωή του Χριστού, ο Μελ Γκίμπσον πρέπει τώρα να αλλάξει και τον τίτλο του φιλμ, διότι τον πρόλαβε άλλος. Ο συγκεκριμένος τίτλος ανήκει στο ιστορικό ρομαντικό μυθιστόρημα της Ζανέτ Γουίντερσον που πρόκειται να γίνει ταινία από τη «Miramax» κι έτσι ο διάσημος ηθοποιός και σκηνοθέτης ψάχνει εναλλακτικές ονομασίες. Για την ώρα βολεύεται με το *The Passion of Christ*.

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
RENAULT

CINEKARTAF

Η ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

...σας χαρίζουμε το σινεμά!

Αποκτώντας την **CINEKARTAF** γίνεστε μέλη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και κερδίζετε:

- Ελεύθερη είσοδο στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου και στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ
- Τον επίσημο κατάλογο της ετήσιας διοργάνωσης
- Προσκλήσεις για τα μεγάλα events και τις τελετές του Φεστιβάλ
- Εβδομαδιαία ενημέρωση μέσω e-mail για τα νέα του Φεστιβάλ
- 2 προσκλήσεις για κάθε αφιέρωμα στον κινηματογράφο Ολύμπιον
- Έκπτωση 20% στα εισιτήρια του Ολύμπιον για όλο τον χρόνο
- Έκπτωση 25% στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

BONUS:

- Για πρώτη φορά φέτος τα μέλη αποκτούν τη δική τους κινηματογραφική αίθουσα (κινηματογράφος ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ)
- Έκπτωση 40% σε ξενοδοχεία με τα οποία συνεργάζεται το Φεστιβάλ

Κόστος απόκτησης της **CINEKARTAF**:

Ετήσια κάρτα 60€ • Φοιτητική 45€ • Για το δεκαήμερο του Φεστιβάλ 30€

Συμπληρώστε την on-line αίτηση στη διεύθυνση

www.filmfestival.gr/cinekartaf

ή ταχυδρομήστε το κουπόνι στα γραφεία του Φεστιβάλ

Θέλω να αποκτήσω την **CINEKARTAF**

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΗΜ/ΝΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ	TAX. ΚΩΔΙΚΑΣ
ΠΟΛΗ	ΤΗΛΕΦΩΝΟ
E-MAIL	ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Κόψτε το κουπόνι και ταχυδρομήστε το στη διεύθυνση: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη (με την ένδειξη «ΚΑΡΤΑ ΜΕΛΟΥΣ»)